

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' — ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 20

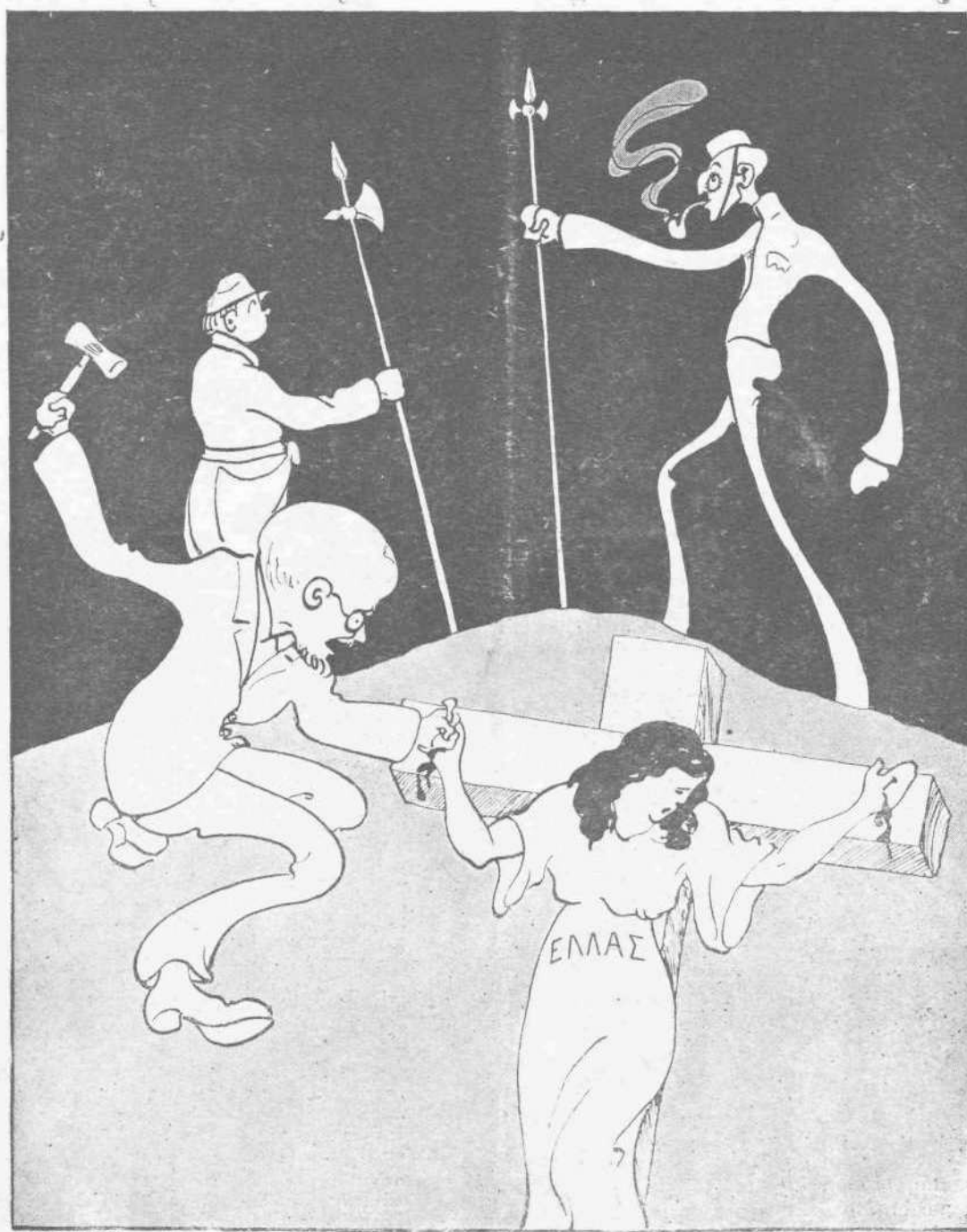
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 4 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1916

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ε. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΕΣΤΕ — ΚΑΡΤΟΝ

ΕΩΣ ΠΟΥ ΦΘΑΝΕΙ Η ΜΑΝΙΑ ΤΟΥ

“Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ,,

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1904

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β΄

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΥ ΛΕΚΑ 21Α—ΤΗΛ. 1016

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΓΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ 16ΣΕΛΙΔΟΣ
ΜΕΘ’ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΙΣΕΛΙΔΟΥ ΔΕΚΑΛΕΠΤΟΥ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΥ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΟΣ

ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ
‘Εσωτερικού και Ρουμανίας ετησία Δρ. 20 | ‘Εσωτερικού και Ρουμανίας ετησία Δρ. 8
‘Εξωτερικού > 22 | ‘Εξωτερικού > 10

‘Εξάμνηοι εις τὸ ἥμισυ—Προσληρωτέα ἄνευ ἐξαιρέσεως.
Πᾶσα ἐν γένει ἐπιστολὴ καὶ πᾶν ἐμβασιμα δέον νὰ ἀπευθύνωνται οὕτω:
Κύριον Δ. Βρατσανον, Διευθυντὴν-Ἱδιοκτῆτην «Εἰκονογραφημένης» ὁδοῦ Λέκα 21Α Ἀθήνας.

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΩΝ ΤΡΟΧΙΟΔΡΟΜΙΚΩΝ

“Έχει περάσει περισσότερο από μίαν εβδομάδα και ακόμη νὰ λήξη ἡ ἀπεργία τῶν τροχιοδρομικῶν. Καὶ ὅπως πηγαίνουν τὰ πράγματα, φαίνεται ὅτι θὰ διαρκῆσῃ ἀκόμη, διὰ τὴν ταλαιπωρηθῶν οἱ κάτοικοι τῆς πρωτεύουσας, διότι ἡ ἔταιρία φρονεῖ, ὅτι δὲν ἐταλαιπωρήθωσαν ἀρκετὰ. Τὸ πρωτοφανὲς αὐτὸ πρᾶγμα μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου συμβαίνουν καὶ τόσα ἄλλα περιέργα καὶ ἐξωφρενικά, παρατηρεῖται. Εἰς ὁποιοδήποτε ἄλλο κράτος τοῦ κόσμου, ὅπου ὑπάρχει τροχιοδρομικὴ συγκοινωνία, ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἀπεργίας, τὸ Κράτος θὰ εὗρισκε τὴν λύσιν καὶ ἡ θὰ ἀποκαθιστοῦσε τὰ πράγματα, ἢ θὰ ἐγκαθίστουσε συγκοινωνίαν ἰδικήν του. Ἄλλ’ ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰ Ὑπουργεῖα ὑπάρχουν μόνον διὰ νὰ γίνωνται οἱ Ὑπουργοὶ καὶ νὰ ὑφίσταται πολυπληθὲς προσωπικόν. Καὶ αἱ ἔταιρίαι κρατῶν ὑποχέριον τὰ διάφορα Ὑπουργεῖα καὶ ἐπιβάλλονται εἰς αὐτὰ νὰ κανονίζουν τὰ πράγματα σύμφωνα μὲ τὰ συμφέροντα καὶ τὰς βλέψεις τῶν καὶ εἰς βῆρος πάντοτε τοῦ κοινῶ, τὸ ὁποῖον δὲν λογαριάζουν, παρὰ ὅταν πρόκειται νὰ ψηφίσῃ ἢ νὰ πληρώσῃ. Ὁλόκληρος ἑβδομάς κατηναλώθη εἰς συζητήσεις ἀκόμους, ἀπὸ τὰς ὁποίας οὐδὲν πρακτικὸν προέκυψε ἀποτελεσμα. Ἡ δικαιοσύνη, ὅτι τὰ «σοβαρὰ ἐξωτερικὰ ζητήματα» δὲν ἀφίουν τὰ Ὑπουργεῖα νὰ κανονίσουν τὸ ζήτημα τῆς ἀπεργίας, εἶνε ἀστεία καὶ ἀνίκανος νὰ γίνῃ πιστευτὴ ἀπὸ τοὺς λογικοὺς πολίτας. Διότι τὰ ζητήματα αὐτὰ προβλέπονται καὶ ὑπάρχει ἐτοιμία ἢ ἐργασία τοῦ διακανονισμοῦ καὶ ἀκόμη ὑπάρχει ἡ ὑπηρεσία τοῦ Ὑπουργείου διὰ νὰ εἰδῇ εἰς συνεννοήσεις, νὰ κανονίσῃ τὰς λεπτομερείας καὶ νὰ προέλθῃ εἰς αὐτὰς ἢ ἐκείνας τὰς συμφωνίας, ἀναλόγως τῆς παρουσιαζομένης ἀνάγκης ἐκ τῆς ὄψεως μὲ τὴν ὁποίαν παρουσιάζεται τὸ ζήτημα καὶ διότι «τὰ ἐξωτερικὰ ζητήματα» δὲν ἀπασχολοῦν καὶ δὲν ἐπιρροάζουν τὴν ὑπηρεσίαν τῶν Ὑπουργείων. Ὅταν δὲ μία ἔταιρία μὲ τὸ προσωπικόν της—ἀδιάφορον ἂν τὸ τελευταῖον αὐτὸ ἔχει δίκαιον ἢ ὄχι, αὐτὸ εἶνε ζήτημα, τὸ ὁποῖον κανονίζεται δι’ ἄλλης ὁδοῦ—ἄγει καὶ φέρει μίαν ὀλόκληρον Κυβέρνησιν, ἕνα ὀλόκληρον Κράτος, τότε ἡ πολιτεία τοῦ Ὑπουργείου τῆς Συγκοινωνίας εἶνε ἀνορθογραφία καὶ τὸ Ὑπουργεῖον αὐτὸ θὰ κάμῃ καλλίτερα νὰ κλείσῃ καὶ νὰ παραδῶσῃ τὸ οἰκῆμα εἰς τὸν ἰδιοκτῆτην του, διὰ νὰ τὸ μετατρέψῃ εἰς ξενοδοχεῖον, ὅποτε ἡ χρησιμότης του θὰ εἶνε ἀπείρωτος μεγαλειτέρα.!”

ΤΟ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΩΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ

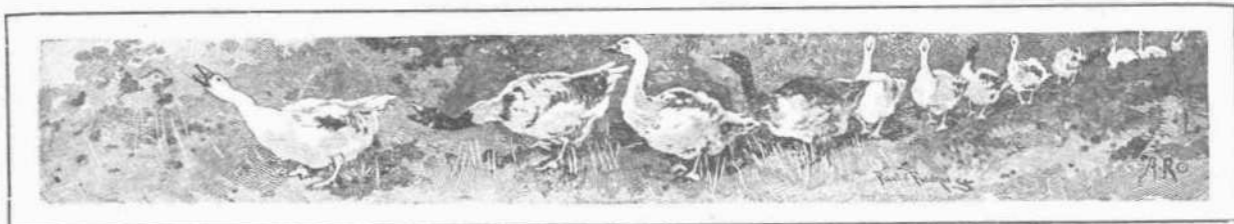
Ἡ λήξις αἰς ἑβδομάς οὐδὲν σπουδαῖον ἔχει, νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὴν πολεμικὴν καὶ πολιτικὴν ἐξωτερικὴν κατάστασιν, ἐκτὸς τῆς ἐπιτυχίας τῶν ἀντιπάλων τῶν συμμάχων στρατευμάτων, εἰς τὴν Σιλιστριάν,

ἣτις μολονότι προσπαθεῖται ὑπὸ τῶν συμμάχων νὰ παρασταθῇ ὡς ἐντελὴς ἀσήμαντος, ἐν τούτοις εἶνε ἀρκετὰ σημαντικὴ, ὥστε νὰ ἐπιφέρῃ κλονισμὸν ἰσχυρὸν εἰς τὰ Ρουμανικὰ στρατεύματα. Αἱ ἐκ τῶν ἄλλων μετώπων εἰδήσεις καμμίαν σπουδαίαν λεπτομέρειαν δὲν ἔχουν. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι γίνονται ἐπιθέσεις λυσσώδεις καὶ συγκρούσεις ἀρκετὰ μεγάλης ἐκτάσεως, τὸσον εἰς τὸ Γαλλικὸν ὅσον καὶ εἰς τὰ ἄλλα μέτωπα, ἀλλ’ αἱ συγκρούσεις αὐταὶ δὲν εἶνε τοιαύτης σημασίας, ὥστε νὰ ἀλλοιοῦνται δι’ αὐτῶν ἡ κατάστασις, ἢ ἐπικρατοῦσα ἦδη εἰς τὰ μέτωπα ταῦτα, ἢ νὰ δημιουργηθῇ ἄλλη νέα τοιαύτη. Τὸ Βαλκανικὸν μέτωπον παρουσιάζει ἐπίσης τὴν αὐτὴν κατάστασιν. Μικροσυγκρούσεις διεξάγονται, κυρίως, μεταξὺ τῶν Σερβικῶν καὶ Ἀγγλικῶν στρατευμάτων καὶ τῶν ἀντιπάλων στρατευμάτων τῶν.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Πολεμικὸν μένος ταράσσει ἀπ’ ἄκρου εἰς ἄκρον τὴν πρωτεύουσαν καὶ ἡ ἀτμοσφαῖρα, ἢ ὅποια περιβάλλει τὸν κλεινὸν ἄστρ, μυρίζει πυρίτιδα. Ὁξὺς πολεμικὸς παροξυσμὸς ἔχει καταλάβει ὅλους τοὺς φιλησυχούς νομοταγεῖς καὶ εἰρηνοκῶδεις συμπολίτας, τοὺς ὁποίους ἐγνωρίζαμεν ἕως τώρα αὐτοὺς εἰς τὴν θέαν τοῦ ἀποκεφαλισμοῦ ἐνὸς ἀκόμους καὶ ἀδυνάτου ὀρνιθίου. Ἀνθρώποι πάσης ἡλικίας καὶ τάξεως πλημμυροῦν τὰς πρωινὰς ὥρας τὰ διανυκτεριόνα κέντρα φέροντες ἐπ’ ὄμοιο μακροκάνα ὄπλα καὶ εἰς τὴν ῥαγὴν τὸ βάρος δύο φυσιογιοθηκῶν καὶ προσπαθοῦντες ν’ ἀποκηθῶσιν ἕνα βλοσυρὸν βλέμμα καὶ μίαν ἀρήϊον παράστασιν. Τί ἔπαθαν λοιπὸν αὐτοὶ, οἱ κατὰ τὰ ἄλλα λογικοὶ καὶ φιλησυχοὶ συμπολίται καὶ κατὰ τίνος ἐχθροῦ ἐξεστράτευσαν τὸσον δογικωτικά; Ἡσυχάσατε, συμπολίται, διότι οὐδεὶς κίνδυνος μᾶς ἀπειλεῖ καὶ οὐδεὶς ἐχθρὸς ὑποβουλεύεται τὴν ἡσυχίαν μας—ἂν ὑποτεθῇ ὅτι μᾶς ἄφισαν τοιαύτην αἱ τόσαι πληγαί, ποὺ μαστίζουν τὴν πρωτεύουσαν. Πρόκειται διὰ τοὺς κνηγούς, οἱ ὁποῖοι μέσα εἰς τὸν πολεμικὸν σάλον, ποὺ συνταράσσει ὀλόκληρον τὴν ὑδρόγειον σφαῖραν, δὲν λησμονήσαν τὸ σπῆρ αὐτὸ καὶ τὰς συγκινήσεις του. Ἄλλὰ μαζὶ μ’ ἐμᾶς, ἅς ἡσυχάσῃ καὶ τὸ ταλαίπωρον πτερωτὸν βασίλειον, ἐναντίον τοῦ ὁποῖου στρέφεται ὅλη αὐτὴ ἡ πομπώδης ἐκστρατεία. Τὸ μαρτυρεῖ, τὸ ὁποῖον θὰ σκορπισθῇ ἀφθονον, μόνον τὴν ἡσυχίαν τῶν δασῶν καὶ τῶν ἐρῆμων ἐκτάσεων θὰ διαταράξῃ καὶ τίποτε περισσώτερον.

Ἐκεῖνοι, ποὺ αἰσθάνονται τὴν μεγαλειέραν συγκίνησιν αὐτὰς τὰς ἡμέρας καὶ τοὺς ὁποίους τὰ ἐξεληχθέντα κατ’ αὐτὰς γεγονότα ἐπιρροάζουν περισσώτερον, εἶνε οἱ ἀδῆλοτοι πάντες εἰδῶς καὶ οἱ ἀπαλλαγέντες, οἱ ὁποῖοι ἐκλήθησαν προχθές. Ἔως τώρα ζούσαν ἡσυχὰ καὶ ἔβλεπαν τὸν στρατὸν καὶ τὸν στρατόνα σὲ μιά ὀπτασίαν μακρονήν καὶ σκοτεινήν, ἀλλὰ τώρα ἡ ὀπτασία αὐτὴ ἐφωτίσθη ἐπαρκῶς, ξεκαθάρισε καὶ εἶνε πραγματικότης. Μία διαταγὴ τοῦ Ὑπουργείου τοὺς ἀπαξεν ἀπὸ τὸ ὄτιον καὶ τοὺς ἐβροῦτηξε μέσα εἰς τὸ πραινο-

κίτρινον στρατιωτικὸν ἔνδυμα. Μέσα σ’ αὐτοὺς ὑπάρχουν καὶ ἀρκετοὶ ζητιοπολέμοι, ἀμιλοῦντες ἕως τώρα ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς καὶ ζητοῦντες τὸν πόλεμον. Ἄς τοὺς παρηγορήσωμεν ὄλους καὶ ἅς τοὺς εὐχηθῶμεν «Καλοὶ πολῖται», καὶ ἅς τοὺς ὑπενθυμίσωμεν πῶς «εἶται ἀλλάσσουν οἱ καιροὶ στὸν κόσμον ἐδῶ κάτω!»

ΠΑΡΑΣΕΝΑ ΡΟΜΑΝΤΣΑ

Η ΠΡΩΤΗ ΣΚΕΨΗ...

«Ora son io, io chè t'imploro!...»

Θλιμμένοι, ξέφυγος, σὴν τὴν ἡχώ, ποὺ τυλιγεται στὸ μανδύα τῆς αἰγῆς καὶ σβῆνει, ρίχτηκε ἀνίσχυρος στὰ πόδια τῆς Σκέψης του αὐτὸς ὁ στίχος...

Ἡ Θέλησι του, ἀκούραστη, τὸν ἔσερνε στῆς λησμονίας τὸ δρόμο... Ὅλα σπαίαν... Κι’ ἀκούοντοσαν μονάχα τὰ βαριά πατήματα τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἀπ’ τὴν κοῦραις ἔβαινε δύναμι νὰ δώσῃ τῆ ζωὴ στὴ Θέλησι του... Ὡ, πόση δύναμι ἀκατάβλητη ἔχει πολλὰς φορὰς ἡ ψυχὴ τοῦ ἐτοιμοθανάτου, σὴν σηκώει μπρὸς στὸ φάσμα τοῦ θανάτου τὸ χροῦ εἰδωλοῦ τῆς ἐλπίδας!... Κι’ ἐλπίδα γιὰ τὸ δρόμο μας, πόσες φορὰς δὲν ἀπομένει μόνον ἡ λήθη!...

Καὶ νάτη!... Τὰ γαλάζια κύματα, οἱ ἀσπροντυμένοι ἀφροῖ τοὺς, ποὺ ἀγκαλιαστοὶ μὲ τὸν τρελλὸν τὸν ψίθυρο, στήνουν ἀφάνταστο χορὸ, νὰ δῶ μπροστά, μπροστά στὰ πόδια του, ἡ γαλανὴ μαγεία, ποὺ λιγομένο ἄλλοτε τὸν ἔριχνε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἐρωμένης του!... Νάτα ὄλα, ὁ οὐρανὸς, τὰ βράχια, ἡ θεία ζωογραφία, ποὺ λὲς ζωντανέουσιν στίς πινελιές της ἕνα χέρι καὶ τὸν κέρασε τὸ κρασί τῆς ἀγάπης... Ὡ! ἡ ζωογραφία αὐτὴ!... Ἡ θάλασσα, ποὺ τὴν τριγύριζαν χρωματιστὲς ἐλπίδες. Τότε ἡ ἐλπίδα ἦταν ἡ ἀγάπη... Πόσες φορὰς, μεθυσμένος ἀπ’ ὄλ’ αὐτὰ, δὲν ἔπασεν ἄλλοτε στὰ πόδια της... δὲν ζήτησε τὸν ἔρωτα καὶ δὲν ἀντίκρουσε τὴ θάλασσα μὲς’ στοὺς χρωματισμοὺς τῶν δακρύων του!...

«Ora son io, io chè t'imploro!...»

Ἦταν τραγοῦδι πόνου καὶ ἐλπίδας!...

Τώρα ζητεῖ μέσα σ’ αὐτὰ τὴ λησμονία... Ποῦ εἶν’ ἡ μαγεία ἡ γαλανὴ κι’ ἡ ζωογραφία ἡ ἀπόκοσμη;... Τίποτε ἀπ’ αὐτὰ δὲν ὑπάρχει! Ἐνα μάτι εἶνε ποὺ βλέπει τὰ ὄνειροχόρτζια παλάτια καὶ τὰ σαυφείρια χρώματα πάνω στοὺς κρούους, ἀμυγχοὺς ἀφροῦς... Ἡ θάλασσα ἡ ἴδια μένει!... Δύστυχε σὺ, ποὺ οἱ χρωματισμοὶ τῆς τώρα σὲ ταράζουν ποῦ σὲ κερνεῖ, τὸ ἴδιο ἄορατο χέρι τὸ κρασί τῆς μετάνοιας καὶ τοῦ πόνου... Ἐχασες τὸ φῶς σου!... Καὶ τὸ φῶς αὐτὸ ἦταν ἡ ἐλπίδα... Γι’ αὐτὸ βλέπεις ἀλλοιώτικα... Γι’ αὐτὸ, μπρὸς στὸ θρόνο τῆς Σκέψης σου ξέφυγος πέφτει νὰ ξεκουραστῇ ὁ θλιβερός ὁ στίχος.

«Ora son io, io chè t'imploro!...»

Πέφτει γιὰτὶ κουράστηκε... Ἐρχεται ἀπὸ μακρὰ... Πέρασε ἀπὸ κἀτι λειβάδια ἀνθισμένα ὀλοπράσινα, ποὺ ὅταν τὰ πέρασες καὶ σὺ, σου τραγουδοῦσαν, δύστυχε, τοὺς ψαλμοὺς τῆς ἀγάπης!...

Ἐδῶ, ποὺ ζήτησε ὁ ἀνθρώπος τὸν ἔρωτα ζητεῖ τὴ λήθη!... Τὸν σέρνει ἡ θέληση... Βαρεὰ χτυποῦν ἡ ἀλυσίδες, ποὺ τὸν δένουνε... Καὶ παίρνει πάντα ἡ θέλησι πνοὴ ἀπ’ τὴν κοῦραις του... Ἄχ, ἡ ζωὴ παίρνει τὴ δύναμι ἀπ’ τὸ Χάρο!... Βουβὰ τὰ κύματα... Μὰ πότε μίλησαν;... Μίλει ἡ καρδιά, ὁ ἔρωτος, ἡ ἐλπίδα... Ποτὲ ἡ λήθη δὲ μίλει!... Τὸν σέρνει ἡ θέλησι καὶ τὴν ψυχὴ του ῥίχτει μὲς’ στὸ ποταμὸ τῆς λήθης. Μὰ νὰ βουναῖ τὰ κύματα!... Φεύγει ἡ ζωὴ... Χαντάκι εἶν’ ἡ λησμονία, ποὺ φέρνει τῆς ψυχῆς στὸν Ἄδη... Ὅλα γκερμιζονται, τὰ παρασέρνει τὸ ρεύμα τῆς λήθης... Κι’ ἡ σκέψι ἀκόμη ρημαδιώστηκε... Μὰ στὰ συντομίμα ὀρθώνεται ἕξοκούρατος ὁ ξεχασμένος στίχος:

«Ora son io, io chè t'imploro!...»

Σπαίανε ὁ ποταμὸς, ἡ θάλασσα— τί εἶνε ἡ λήθη;... Ὅλα τὰ ρήμαξε, σέρνει τὸν ἀνθρώπο νερό, βαρὺ, ἀνίσχυρο, μὰ μέσα του καὶ μὲς’ στὸ κάθε κύμα, σὴν γέλιο καὶ σὴν κλάμα, ἀκούεται ὁ θλιβερός ὁ στίχος...

Μονάχα αὐτὸς δὲν πέθανε, γιὰτ’ ἦταν ὁ ψαλμὸς τῆς ἀγάπης: Τῆς ἐλπίδας τὸ ναυοῦρισμα, τὸ κλάμα τοῦ πόνου...

«Ora son io, io chè t'imploro!...»

Ἦταν ἡ πρώτη του σκέψι...

Ο ΡΕΤ.

ΤΑΚΗΣ ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΗΜΟΥ ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ

Ο ΑΝΗΦΟΡΟΣ ΤΟΥ ΓΟΛΓΟΘΑ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Μόνος! είπε εκπληκτος ή Μίτσα.
Ο Ντιντής έκοκκίνησε. Μόνον τότε άντελήφθη, ότι μεγαλοτρεπέστερος θά ήτο, άν διάτασσε νέν κλητήρα της Τραπεζίης νά φέρη τίς καρτέλες.

Βέβαια, ήσαν καλύτερα έτσι. Ο Γάμπος, άπησχολημένος εις την έργασίαν του, δέν θά τους ήκουε. Αφ' ετέρου, εάν κανείς έπλησίαζε προς την στρογγυλήν θυρίδα απ' έξω, δέν θά τους έβλεπε.

Η Μίτσα, μοιλονότι δέν ήδύνατο νά έννοιση πώς θά της έδίδασκε τόν χειρισμόν του τηλεφώνου μακράν του ταμπλώ, δέν έφερεν άντίρρησην.

— Εμεις σάν άφρονημένη, όρθή, διά νά άναμετρήση την θείαν της. Τί νά κάμη; Νά πάρη το καπέλλο της και νά φύγη; Νά τόν άναφέρη εις την Γεν. Διεύθυνσιν; Μά άκόμη δέν εύρισκε τίποτε τού τε ήλιψημιόν.

— Ό Ντιντής την άπέσπασεν από αυτάς τάς σκέψεις της, πού άκαριαίως έπεροίσαν από τό μυαλό της.

— Α βού μαμιζέ! της ειπε και έδειξε την καρτέλα της.

— Α βού μαμιζέ! της ειπε και έδειξε την καρτέλα της. Εδιδόρισσε τά μαλλιά της και εκάθησε μαζεμένη και δειλή, με μα άνησυχία, πού έξωγραφίζετο εις τό πρόσωπόν της ζωηρότητα.

— Α μίτσα, ήσαν καλύτερα έτσι. Ο Γάμπος, άπησχολημένος εις την έργασίαν του, δέν θά τους ήκουε. Αφ' ετέρου, εάν κανείς έπλησίαζε προς την στρογγυλήν θυρίδα απ' έξω, δέν θά τους έβλεπε.

— Α μίτσα, ήσαν καλύτερα έτσι. Ο Γάμπος, άπησχολημένος εις την έργασίαν του, δέν θά τους ήκουε. Αφ' ετέρου, εάν κανείς έπλησίαζε προς την στρογγυλήν θυρίδα απ' έξω, δέν θά τους έβλεπε.

— Α μίτσα, ήσαν καλύτερα έτσι. Ο Γάμπος, άπησχολημένος εις την έργασίαν του, δέν θά τους ήκουε. Αφ' ετέρου, εάν κανείς έπλησίαζε προς την στρογγυλήν θυρίδα απ' έξω, δέν θά τους έβλεπε.

— Κτήνος! ήκούσθη λέγων ό γέρο- Γάμπος. Παρήλθον όλίγια στιγμαί.

— Η Μίτσα εκάθησε παραδεδομένη εις τάς σκέψεις της. Πού θά έπήγαυε αυτή ή δουλειά; Ήτον άναιδέστατος αυτός ό κύριος.

— Η Μίτσα άντελήφθη ότι ό τηλεφωνητής θά της ήχοιζε την πρακτικήν του τηλεφώνου. Έπηρε λοιπόν την καρτέλαν της και έτοποθετήθη κοντά του.

— Εις αυτό τό ταμπλώ, πού βλέπετε Δεσποινίς, της ειπε, έξακολουθών νά εργάζεται και νά ζητή ή νά διδή γραμμιάς, έχομε τριανταδύο νούμερα, όσα δηλαδή είναι τά δέκα γραφεία.

— Επεισε νά τόν βάλη εις την θέσην του από τώρα ή, άντιτίσσουσα πεισματώδη άντίστασιν, νά τόν άφήση νά καταλάβη μόνος του ότι δέν είναι από κείνες πού ξέρει; Απώ τάς σκέψεις της αύτάς την άπέσπασε ό γέρο Γάμπος.

— Η Μία έχει αριθμόν 2070, ή άλλη 2451 και ή τρίτη 2616. Αλλά εις την γλώσσαν μας ή 2070 λέγεται «εικοσι - έβδομηντα», ή 2451 λέγεται «εικοσιτέσσαρα - πενήντα» και ή 2616 λέγεται «εικοσιέξι - δεκάεξη».

— Η Μία έχει αριθμόν 2070, ή άλλη 2451 και ή τρίτη 2616. Αλλά εις την γλώσσαν μας ή 2070 λέγεται «εικοσι - έβδομηντα», ή 2451 λέγεται «εικοσιτέσσαρα - πενήντα» και ή 2616 λέγεται «εικοσιέξι - δεκάεξη».

— Επεισε νά τόν βάλη εις την θέσην του από τώρα ή, άντιτίσσουσα πεισματώδη άντίστασιν, νά τόν άφήση νά καταλάβη μόνος του ότι δέν είναι από κείνες πού ξέρει; Απώ τάς σκέψεις της αύτάς την άπέσπασε ό γέρο Γάμπος.

ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΕΙΟΝ Κ. ΔΑΜΙΑΝΟΥ

ΙΑΤΡΟΥ ΤΟΥ ΕΘΝ. ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ, ΔΙΠΛΩΜ. ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΜΠΟΥΝΤΟΥΑΡ - ΜΟΔΑ

ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ

Τό χρονικό της Μόδας
Άρχίζω από σήμερα νά σάς διδώ μερικάς συμβουλάς, παρμένας από τό ειδικόν βιβλίον της βαρώνης Στάφφ, διά τόν γάμον.

Άρχίζω από σήμερα νά σάς διδώ μερικάς συμβουλάς, παρμένας από τό ειδικόν βιβλίον της βαρώνης Στάφφ, διά τόν γάμον.

Άρχίζω από σήμερα νά σάς διδώ μερικάς συμβουλάς, παρμένας από τό ειδικόν βιβλίον της βαρώνης Στάφφ, διά τόν γάμον.

Άρχίζω από σήμερα νά σάς διδώ μερικάς συμβουλάς, παρμένας από τό ειδικόν βιβλίον της βαρώνης Στάφφ, διά τόν γάμον.

Άρχίζω από σήμερα νά σάς διδώ μερικάς συμβουλάς, παρμένας από τό ειδικόν βιβλίον της βαρώνης Στάφφ, διά τόν γάμον.

Άρχίζω από σήμερα νά σάς διδώ μερικάς συμβουλάς, παρμένας από τό ειδικόν βιβλίον της βαρώνης Στάφφ, διά τόν γάμον.

Άρχίζω από σήμερα νά σάς διδώ μερικάς συμβουλάς, παρμένας από τό ειδικόν βιβλίον της βαρώνης Στάφφ, διά τόν γάμον.

Άρχίζω από σήμερα νά σάς διδώ μερικάς συμβουλάς, παρμένας από τό ειδικόν βιβλίον της βαρώνης Στάφφ, διά τόν γάμον.

Μέσα σέ μιά μεγάλη κομποστιέρα βάζετε 1-2 όκ. κρασί άσπρο, άρετσίνωτο, τό όποιον βράζετε με 100 όκ. ζάχαρη και με άρκετά κανελιογαρύφαλα.

Κροκέτες σοκολάτας.

Λιώνετε έντός κατσαρόλας 100 δράμια ψιλή ζάχαρη και 40 όκ. φρέσκο βούτυρο έπάνω εις δυνατή φωτιά μετά έν τέταρτον ώρας προσθέτετε δύο πλακίδια σοκολάτας λεπτοτριμμένης, μισό ποτήρι νερό, άνακινείτε και άφήνετε νά ψηθώ άκόμη 12 λεπτά.

Βραστό.

Διά νά κάι ετε καλό βραστό και νόστιμο, άδιαφορούσα εάν θά γείνη άδύνατος ό ζωμός, πρέπει νά ρίξετε τό κρέας εις την κατσαρόλα άφού άρχίσει και βράζει τό νερό.

Στίλβωμα χαλκωμάτων.

Ανακατεύετε σκόνην κίμωνιας (τεμπεσίρι) με νερό και άφήνετε νά κατασταλάξη τό καταστάλαγμα εκείνο όταν στεγνωθή τό τρίβετε εις λεπτήν κόνην και τό αναμιγνύετε με έν όγκον θείου (άνθη θείου).

ΜΙΚΡΟΙ ΠΟΝΟΙ

Α Δ Δ Α Γ Ε Σ

Αλλαξε στίβ' εκείνη π' αγαπώ και μέσα στήν καρδιά μου πάντα έχω και σ' άλλους δρόμους τώρα, — τί κακό! — για νά την δω ό άμοιρος θά τρέχω!

Αλλαξε στίβ'... νάλλαξε μαζί τόν ερωτά της νοϊκάση μέσα νάβαζε, τό δόλλιο, στήν καρδιά της!...

TAKHE

Η ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑ ΘΕΡΑΠΕΥΕΤΑΙ 100 %

Απόκτησις γραμμών.— Αύξησις δυνάμεων.— Άνευ διαίτης.

ΟΡΘΟΠΕΔΙΚΟΝ ΚΑΙ ΜΗΧΑΝΟΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΥ 2 — ΤΗΛ. 1087

ΑΙ ΞΕΝΑΙ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

— ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΩΤΑΤΟΝ —

ΟΔΟΚΑΗΡΟΝ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΠΑΡΗΚΟΛΟΥΘΗΣΕ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙΝ ΤΩΝ

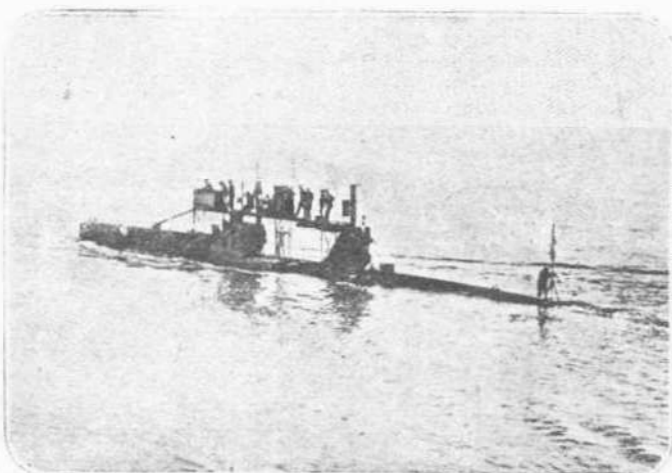
(Συνέχεια από τὸ προηγούμενον)

“Ὑνα παραθυράκι μικρό, πού εὐρίσκειτο πλάι εἰς τὴν πόρτα, ἀνοίξε και μια μορφή ξυρισμένη, τοῦ πορτιέρη, προέβαλε πίσω ἀπὸ τὸ σιδερένιο κιγκλιδίωμα. Ἐξήτασε προσεκτικὰ και ἐπ’ ἀρκετὴν ὥραν τὴν ἐπισκέπτριαν και κατόπιν σιγὰ-σιγὰ και μὲ προφύλαξιν, ἀνοίξε τὴν πόρτα τόσο, ὅσο χωροῦσε νὰ περῆσῃ ἡ νεῦνις. Ἄμα εἰσῆλθεν, ὁ πορτιέρης τὴν παρέδωκεν εἰς ἕνα ὑπηρέτην, ὁ ὁποῖος τὴν ὠδήγησεν εἰς ἕνα παραπλευρῶς γραφεῖον.

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἰδῶ αὐτὴν τὴν στιγμήν τὸν κόμητα φὸν Χ.

— Λάθετε τὸν κόπον νὰ περιμένετε, δεσποινίς.

Ἐκεῖ ἐπὶ ἑπταήμερον ἐξήφρανε τὴν Πέρασαν ἀρκετὰ λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἡ νεὰρὰ τηλεφωνήτρια, ἀνομιμονοῦσα, στήκῳθη και ἐξήταξε τίς ὠραῖες εἰκόνας, πού ἦσαν κρεμασμένες εἰς τοὺς τοίχους. Νευρική, περιπατοῦσα μέσα εἰς τὸ δωμάτιο, στρέφουσα διαρκῶς ἀνήσυχτα τὰ βλέμματά της πρὸς ἕνα βαρὺ περικλυτὸν παραπέτασμα, πίσω ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐκρύπτετο μῆθυσος θύρα. Ἐξαφνα ἠκούσθησαν βαρετὰ και ρυθμικὰ βήματα νὰ κατεβαίνουν τὴ σκαλα. Ἡ τηλεφωνήτρια κάθησε βιαστικῶς ἐπ’ ἕνα κῆθισμα και ἀνοίξε τὸ τζαντάκι της, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔβγαλε μὴ φωτογραφία ἐπάνω σὲ κάρτ-ποστάλ.

Ἀφ’ οὗ ἐκόπασεν ὁ ὀσὸς πού ἀδῆμοιουγήθη ἀπὸ τὴν περιεργὴν ταραχὴ τῶν ὁδάτων, εἰς τὴν ἡμεροῦσαν ἐπιπνεύσαν τῆς θάλασσης, ἐνεφανίσθη μεγαλοπρεπῶς ἕνα ὑποβρύχιον...

Τὸ παραπέτασμα ἔδεν ἀργήσῃ νὰ ἐγερθῆ και ἀνάμεσα εἰς τὰ φυλλώματά του ἐπρόβαλεν ἡ σιλουέττα ἑνὸς ἀνδρός, μετρίου ἀναστήματος, μὲ ξανθὰ μαλλιά, ψαλιδισμένο μουστάκι και μὲ χρυσα γυαλιὰ. Εἰς τὴν εἰσοδὸν του ἡ τηλεφωνήτρια ἠγέρθη.

— Κύριε Κόμη! . . .
— Ἐχετε τίποτε σπουδαῖο, δεσποινίς;
— Μάλιστα, κ. Κόμη, σπουδαιότατο και λίαν σημαντικόν.

— Καθῆστε, παρακαλῶ.

Ἡ τηλεφωνήτρια, ὑπακούουσα, ἐκάθησε. Ὁ κύριος μὲ τὰ χρυσα γυαλιὰ ἐμεινε ὄρθιος, στηρίζων τὰ χέρια του εἰς τὴν ράχην μιᾶς καρέκλας.

— Λοιπὸν;

— Κύριε Κόμη, ἀπόψε κατὰ τὰς 7½ παρακολουθοῦσα μὴ συνδιάλεξι τοῦ διεθνοῦ τῆς «Εἰκονογραφημένης» μὲ ἕνα συντάκτη του.

— Ἡ ὁποία;

— Κύριε κόμη, σὺ τὴν ἀφήγούμαι ὅπως ἔγινε πιστῶς! Ὁ διεθνωτὴς τῆς «Εἰκονογραφημένης» ἀνεκοίνωσε τὰ ἐξῆς εἰς τὸν συντάκτην του:

— «Ἀκούστε, κύριε Ρέτ. Ἐπιπροφορήθην, μὴ ρωτᾶτε ἀπὸ πού, ὅτι ἕνα μῆνα τώρα, παρετηρήθησαν εἰς τὰς Ἀθήνας ὑποποκι κινήσεις προσώπων ξένων κρατῶν, τὰ ὁποῖα, κρυπτόμενα ὑπὸ διαφόρους ιδιότητας, ἐνεργοῦν προπαγανδιστικῶς και κατασκοπεύουσιν διὰ λογαριασμὸν τοῦ Κράτους των. Καταλαβαίνετε τί σημασίαν ἔχουσιν ἡμῶν νὰ ἔχη ἕνα τέτοιο πρᾶγμα και τί καμπάνια δημοσιογραφικὴ γίνεται. Εἶναι ἀνάγκη νὰ τεθῆτε τώρα ἀμέσως ἐπὶ τὰ ἴχνη και ἀνακαλύψετε τί συμβαίνει. Νὰ μείνη κατὰ μέρος κάθε ἄλλη ἐργασία και νὰ ἀφοσιωθῆτε εἰς τὴν ἔρευναν αὐτὴν. Πῶς θ’ ἀρχίσετε, πῶς θὰ εἰσέλθετε εἰς τὴν ὑπόθεσιν, βρῆτε μόνος σας. Εἶμεθα σύμφωνοι λοιπὸν, ἔ;»

Καὶ ὁ Ρέτ ἀπήντησεν:

— «Ἀπολύτως. Ἐχετε τὸν λόγον μου, ὅτι ἐντὸς ὀλίγου

θὰ ἐχωμεν εἰς τὰ χέρια πράγματα καταπληκτικὰ».

Ὁ κύριος μὲ τὰ χρυσα γυαλιὰ ἔμεινε λίγα λεπτὰ σκεπτικῶς. Εἰς τὸ μεταξὺ αὐτὸ ἡ τηλεφωνήτρια ἐκύτταξε ἀκόμη μὴ ματιὰ τὴν φωτογραφία, πού κρατοῦσε στὸ χέρι της και ἔπειτα τὴν ἔτεινε εἰς τὸν συνομιλητὴν της:

— Κύριε κόμη, τὸν Ρέτ τὸν γνωρίζω. Κάποτε εἶχαμε σχέσεις μαζί. Μοῦ ἔχει δώσει και τὴν φωτογραφίαν του. Τὴν εἶχα πεταγμένην στὸ σπίτι μου. Τώρα πέρασα και τὴν πῆρα. Τώρα ἡ φωτογραφία αὐτὴ μᾶς εἶναι πολύτιμη. Σὺς τὴν παραδίω.

Ὁ κόμης πῆρε τὴν φωτογραφία και ἔριξε ἐπ’ ὀλίγα λεπτὰ τὰ βλέμματά του ἐξεταστικὰ. Κατόπιν, στρεφόμενος πρὸς τὴν τηλεφωνήτριαν:

— Δεσποινίς, τῆς εἶπεν, εἶμαι ἀρκετὰ ἱκανοποιημένος ἀπὸ σὰς. Προσέξτε τώρα. Πρέπει νὰ τοῦ γράψετε αὐτοῦ τὸ κ. Ρέτ, νὰ ἔλθῃ στὸ σπίτι σας μεθαύριο. Τὰ ἄλλα θὰ σὰς τὰ γράψω. Χαίρετε.

Καὶ ὁ Κόμης ἀπεχώρησεν, ὅπως ἦλθεν, ἐνῶ ἡ τηλεφωνήτρια, ὠδηγούμενη ὑπὸ ἑνὸς ὑπέρτου, ἐξήλθε μὲ τὰς αὐτάς πάντοτε προφυλάξεις.

ΒΙΑΙΑ ΑΝΑΚΡΙΣΙΣ

Τώρα πάλιν ὀμίλει ὁ Ρέτ, ἀφήγόμενος τὰς τρομακτικὰς περιπετείας του.

«Ὅλα τὰ γύρω μου ἀντικείμενα, ἕνα ἀρμουὰρ ἀγκλᾶς, τὸ κρεβάτι, ἡ ντορμακὴ ἤρχισαν νὰ γυρίζουν σιγὰ-σιγὰ και νὰ παραδίδωνται εἰς ἕνα ζαλιστικὸν χορὸν και νὰ εξαφανίζονται μέσα εἰς ἕνα σύννεφο. Μέσα εἰς τὴν ἀγλὺν ἐκείνην ἔβλεπα τώρα νὰ σπινθηρίζουν, σὺν φάρου ὡτομομπῖλ, τὰ δύο μάτια τῆς Λολόττας, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἠσθάνομην νὰ χύνεται ἕνα ρευστὸν ἀβαρὲς μέσα εἰς τὰ δικά μου και νὰ μὲ ναρκῶνῃ. Ἐδοκίμασα νὰ ἀποφύγω ἐκεῖνο τὸ βλέμμα πού μ’ ἐκάρφωνε μέσα εἰς τὸ μυαλό, ἀλλὰ δὲν ἔμπορουσα. Εἰσέδουσα μέσα μου, εἰς τὴν ψυχὴν μου, εἰς τὸ αἷμα μου, εἰς τὰς σάρκας μου, εἰς τοὺς ἰστούς μου και μοῦ αἰμοῦδιαζε τὰ μέλη.

Ἐξαφνα ἠκούσα μὴ βελουδένια φωνὴ νὰ μοῦ λέγῃ:

— Κοιμήσου!

Ταυτόχροτως εἶδα ἕνα στίλβον ἀντικείμενον ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια μου, καὶ σὺν σφαῖρα ὕδραργυρικοῦ θερμομέτρου, σὺν αἰχμὴ μαχαίριου, τοῦ ὁποῖου ἡ λάμψις συνεπλήρωσε τὴν γοητείαν μου. Καὶ ἡ ἐμψυχὸς ἐκείνη σὰρξ ἐφαινετο μέσα εἰς τὸ αἶθρον πλέον περιβᾶλλον δεσπόζουσα ἐπ’ ἐμοῦ.

— Κοιμήσου! μοῦ ἐπανέλαβε ἐπιτακτικώτερον ἡ ἴδια φωνὴ. Δὲν ἀντέστην πιά. Ἡσθάνομην βαρετὰ τὰ βλέφαρά μου. Τὸ ἐγὼ μου ἐξήφρανε. Τὸ σῶμα μου τὸ ἠσθάνομην χωρὶς βάρος, σὺν νὰ ἤμουν ψυχὴ φευγατὴ ἀπὸ τὸ τομάρει τῆς. Ἐκλεισα τὰ μάτια μου, ἀλλὰ ταυτόχροτως ἠσθάνομην τὰ δάκτυλά της, ἀπαλὰ-ἀπαλὰ, σὺν νὰ ὁλοσθαινῶν ἐπὶ τῶν βλεφάρων μου. Δὲν ἤκουα τίποτε, δὲν ἠσθάνομην τίποτε πιά.

— Κοιμήσου! Τὸ θέλω! ἐπανέλαβε ἡ Λολόττα.

Δὲν ξέρω γιατί ἤρχισε νὰ μὲ καταλαμβάνη ἕνας φόβος, μόλις ἤκουσα αὐτὴν τὴν ἐπιταγήν. Ἐξέβαλα ἕναν βαθύτατον στεναγμὸν και ἔπαυσα νὰ αισθάνομαι πλέον.

— Ἀκου δῶ! μοῦ εἶπε πάλιν ἡ Λολόττα, τονίζουσα κάθε

λέξιν της. Θέλω νὰ μοῦ εἰπῆς, χωρὶς νὰ μοῦ κρύψῃς τίποτε! Ἄκουε;

Χωρὶς νὰ θέλω, διότι δὲν εἶχα πιά καμμίαν θέλησιν, και ἔνοιωθα πῶς εἰς τὴν θέλησίν μου ὑποκαθίστατο ἡ ἰδικὴ της θέλησις, ἕκαμα μίαν καταρατικὴν κίνησιν.

— Θέλω, μοῦ ἐπανέλαβε, νὰ εἰπῆς τί ἀποστολήν ἔχεις. Θέλω νὰ μοῦ εἰπῆς τοὺς σκοποὺς σας ὁλους. Μὰς παρακολουθεῖς;

Δὲν εἶχα τὴν δύναμιν νὰ ἀντισταθῶ, διὰ νὰ ἀποκρύψω τὴν ἐντολήν μου.

— Λέγε! Μὰς παρακολουθεῖς; Μὲ ἠρώτησε.

— Ναί! εἶπα βραχνά . . .

— Ἄτιμε! ἤκουσα νὰ λέγῃ μὴ ἀνδρική φωνή.

Ἐταράχθην και ἤρχισα νὰ σπαράζω ἐπάνω εἰς τὸ φῶ-τέϊγι. Ἄλλ’ ἀμέσως ἤκουσα τὴν Λολόττα νὰ μοῦ λέγῃ.

— Πρόσεγε! Δὲν ἀκούς, δὲν πρέπει νὰ ἀκούς, δὲν θέλω νὰ ἀκούς, ἄλλην φωνὴν! Ἐδῶ εἶμεθα μόνοι, σὺ και ἐγώ. Ἄκουε;

Ἐκαμα πάλιν μίαν καταρατικὴν κίνησιν. Ἐξαφνα ἠσθάνομην ὅτι μὲ ἔπιασαν ἀπὸ τὸ μπράτσο διὰ νὰ σηκωθῶ. Ἐστηκόμην.

— Βάδιζε! μοῦ εἶπε ἡ Λολόττα. Εἶναι ἀνάγκη νὰ πᾶμε μαζί κάπου, Ἐμπιστεῖσού εἰς ἐμέ. Θὰ κάμωμεν ἕνα τουρ μὲ ὠτό.

Χωρὶς νὰ θέλω, ἐβάδιξα, ὠδηγούμενος ἀπὸ τὴν Λολόττα.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

ΑΝΔΡΕΑΣ Δ. ΝΙΚΟΛΑΡΑΣ

Ἐνα τρυφερὸς ποιητὴς τῆς «Χαϊδεμένης» τοῦ χαριστάτου Εἰδουλλίου, ἐκ τῶν ὀλίγων τὰ ὁποῖα ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ὁ νεώτερος Παρνασσὸς, διὰ τε τὴν γλυκύτητα τοῦ αἰσθήματος, τὴν μελωδίαν τοῦ στίχου, τὴν δύναμιν τῶν εἰκόνων και τὸ ἀβίαστον τοῦ δημιουργοῦ ἰδιομάτου, εἰς ὃ ἐκαλλιτεχνήθη, ἔλκει τὴν καταγωγήν ἐκ Παρρῶν, ἐκ τῆς ἡρώικης οἰκογενείας Νικολάρα.

Παραθέτομην ἦδη τὴν εἰκόνα του εἰς ἡλικίαν, καθ’ ἣν ἀδημοσίωσεν, εἰς τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ Κορομηλά, τὸ πρῶτον του ποιήματι «Τὸ θνήσκον τυφλὸν παιδίον», ὅπερ διακρίθη και πολὺ ἐξετιμήθη, διὰ τὴν λεπτότητα τοῦ αἰσθήματος και τὴν χάριν τῆς ἀκράσασως.

Τὸ ὄνομα τοῦ ποιητοῦ εἶναι Ἰωάννης Νικολάρας. Ἦν ἀπολυτὸς τοῦ ἀνωτάτου ἡμερολογίου τοῦ Κορομηλά, τὸ πρῶτον του ποιήματι «Τὸ θνήσκον τυφλὸν παιδίον», ὅπερ διακρίθη και πολὺ ἐξετιμήθη, διὰ τὴν λεπτότητα τοῦ αἰσθήματος και τὴν χάριν τῆς ἀκράσασως.

ΤΟ ΘΝΗΣΚΟΝ ΤΥΦΛΟΝ ΠΑΙΔΙΟΝ

Τὸ πᾶν καθέθεν εἶναι νύξ· φαίδρον τὸ ἔαρ θάλλει, κ’ ἥπια ἀθα, χύνουσα ἀρώματα προσπνέει.
Πηλοῖον κλίνης, ἀγρυπνός, γυνὴ τις, περιβάλλει, ἐν τέκνον, μὲ στοργὴν μητρὸς, νοσοῦν, τυφλὸν, και κλαίει.
— Κοιμᾶται! — ἐφιθύρισε. — Ὁ ἄγγελος, κοιμήσου!
Ὁ ἕπνος δίδει δύναμιν, τὸ σῶμα βαλοαῖοι. . .
Τὰ ῥόδα πῶς ὀχρίασαν τῆς ἀνθηρᾶς μορφῆς σου!
Ἡ νόσος οὐ κατέβαλε! Κοιμῶ, ελπίς μου, μόνη!
Θεοπροπέ, μεδίδια, τὴν δριν του φαίδρου.
Ἐκί τῆς κλίνης του σικριτῆ, ἐπὶ χαρᾶς, και τέλος, ἐγείρεται. . . Ἡ μήτηρ του χαρᾶς ἐν δάκρυ χύνει. . .
Πρὸ χρόνου, εἰς τὰ χεῖλη του, δὲν ἠνθῆσεν ὁ γέλος!
— Ποῦ εἶσαι, μητῆρ; — Διὰ τί ἐξόπνησας, ψυχὴ μου!
— Ὄρατον εἶδον ὄνειρον! ἔγγυς σου ἐκοιμῶμην, ὅπῃ δριν οἶ τυχλοὶ ἀνοίγουν ὄφθαλμοι μου, και εἶδον ἀνθὴ θαλαρᾶ, νὰ μοι κοιμοῦν τὴν κόμην.
Ὀ, πόσον, μητῆρ, μαγικός, ὁ στεφανός μου ἦτον!
Ἄχ, διὰ τί δὲν δύναμαι τὸ πᾶν κ’ ἐγὼ νὰ βλέπω!
Τὴν κεφαλὴν μου νὰ κομῶ, μὲ ἀνθὴ τῶν χαρίτων, και τὴν ἀγὴν, μὲ τῶν πτηνῶν τοῦς ἔμυνοις νὰ τὰ δρέπω.
Πῶς εἶναι ἡ γῆ, ὁ οὐρανός, ὁ ἥλιος, ἡ φύσις, τὸ φῶς, τὰ ῥεῖθρα, τὰ βουνά, τὰ ἄστρα, ἡ μορφή σου!
— Ὅπῃ εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπάγης και μ’ ἀφήσης, τὸ πᾶν ἐκείθεν, τέκνον μου, θὰ βλέπῃ ἡ ψυχὴ σου!

— Τὸ πᾶν θὰ βλέπῃ!; Ὡ χαρὰ! Λοιπὸν ἄς ἀποθάνω!
Τυφλὸν πρὸς τί νὰ ζῶ, ἀφρὸ θελήθῃτον εἶμαι ξένον! . . .
Ἄλλ’ ὅταν, μητῆρ, ἀναβῶ εἰς οὐρανὸν ἐπάνω, εἶναι ὠραῖα και ἐκεῖ, θὰ εἶμαι εὐτυχισμένον;

— Εἶναι τοῦ κἀλλους ἡ πηγή, τοῦ Πλάστον κατοικία, και θαλασσὴ εἰς οὐρανὸν ἡ ἀλγηδὸν εὐρίσκει. . .
Ἄγγέλων ἐνδιαίτημα εἶναι και ψαλμοῖα.
Ἐκεῖ, ὦ τέκνον, ἡ ψυχὴ ποτὲ δὲν ἀποθνήσκει. . .
Εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρῆς, ἀτάραχον ἐκπνέει, μὲ ἀσπασμὸν πανίστατον, ὡς ἄγγελος ὠραῖον. . .
Θανάτου μοσχολίβανον, δρομὴν ἐταροῦ χέχει, κ’ ἡ μητῆρ πλέκει κατηφῆς, ἐν στέφους ἐξ ἀνθῶν. . .

Ἐγνώττει τώρα, ἀφροτῆ, ὑπὸ οὐρανὸν ἰτέας, εἰς ἣν αὐρῆζει κλαυθμηρὸς, τὸ πνεῦμα τῶν ἀνέμων.
Εἶναι γραμμῆνον τ’ ὄνομα ἐπὶ σταυροῦ «Ἀνδρέας», και στέφει, τὸν φανὸν αὐτοῦ, στεφάνην νεκρανθῆμον!
Τὸν ὕπνον τῶν αἰῶνων, κοιμῶ, ἀγνὸν παιδίον, ὄν δὲν ταράσσουν ὄνειρα, ἡσυχῶς, ἐν γαλήνῃ. . .
Ἐξέντενος πρὶν ποιοθῆσαι πικρίας εἰς τὸν βίον, καθὼς ὁ κἀλὺς τῶν ἀνθῶν, κλειστός πολλὰκις φθίνει!

— Ὁ ἐν Βιέννῃ καθηγητὴς κ. Κάρλος Βιλδ μετέφρασε Γερμανιστὶ τὸ χαριστάτου εἰδουλλίου τοῦ κ. Α. Νικολάρα ἡ «Χαϊδεμένη» και τὴν ἐκ αὐτῆς γλαφυροτάτην μελέτην τοῦ κ. Κ. Φ. Σκόκου. Χαίρομεν, διὰ τοσοῦτον ἐνίστε τιμᾶται ἡ σύγχρονος ἡμῶν φιλολογία ἐν τῇ ξένη.

ΠΩΣ ΖΟΥΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑΝ

Ἰδιαίτερος ἀπεσταλμένος τῆς Ἀγγλικῆς ἐφημερίδος «Νταϊτλ Νιου» κατορθώσας νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Γερμανίαν ἐμπόλεμον, προβαίνει εἰς ἀποκαλύψεις, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἐντελῶς διάφοροι τῶν μέχρι τοῦδε γνωστώδων διὰ τὴν ἐσωτερικὴν κατάστασιν τῆς Γερμανίας ἀπὸ τῆς κηρύξεως τοῦ πολέμου και ἐντεῦθεν.

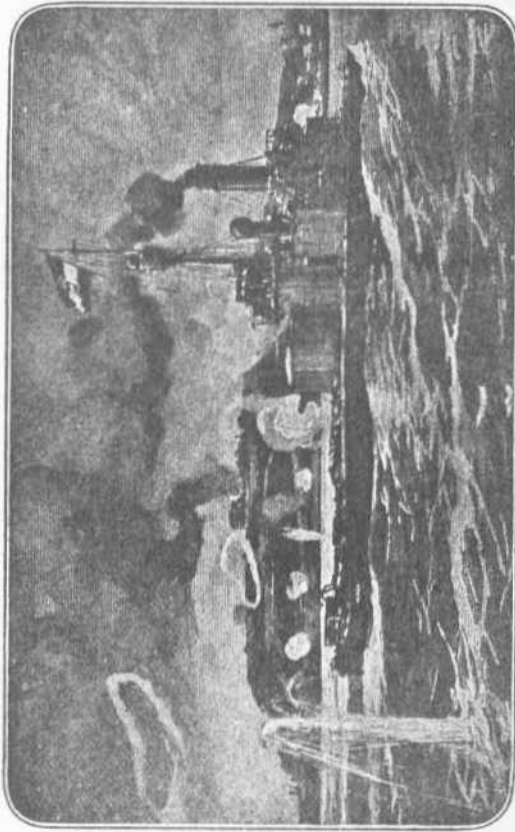
Ἐμείνα καταπληκτος, γράφει, ὅταν εἶδα τὴν ἡσυχίαν και τὴν ἀτάραξιν, ἡ ὁποία ἐκαστεῖται καθ’ ἅπασαν τὴν Γερμανίαν. Ἐκείτην ἐντύπωσιν μοῦ ἐπροξένησεν ἡ σταθερὰ πεποιθήσις, ἡ ὁποία ἐπικρατεῖ εἰς ὅλα τὰ στρώματα τοῦ πληθυσμοῦ. Ἡ γεωργία ἐξακολουθεῖ ὅπως και πρὸ τοῦ πολέμου και ὑπάρχουσιν ἐργατικαὶ χεῖρες, αἱ ὁποῖαι ἐργάζονται τὴν γῆν, ἥτις ἀποφέρει ὅλας ἐκεῖνας τὰς ἐσοδείας, τὰς ἀπαιτούμενας διὰ τὴν διατροφὴν τοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας. Ὁ θεισμός τοῦ χόρτου και τῶν δημητριακῶν καρπῶν ἀπέδω-σεν θαυμάσια ἀποτελέσματα.

Ἡ ἐσοδεία τῶν ὁπωρῶν ὑπῆρξεν πλουσία, ἐγὼ δὲ ὁ ἴδιος—λέγει ὁ ἀναποκριτῆς—εἶδα εἰς τὸ Βερολίνον βουνὰ δλόκληρα ἀπὸ φρούτα, εἰς τὰ ὁποροπολεία.

Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ζῆ και κινεῖται σήμερον τὸ Γερμανικόν ἔθνος εἶναι μεγάλου ἐνδιαφέροντος. Ἡμμερεῖ νὰ μάθῃ κανεὶς ποῖα πιθανότητες δὲν ὑπολογίζοντο πρὸ τοῦ πολέμου και σχεδὸν ἐκπλήσσεται διὰ τὴν σπατάλην, ἡ ὁποία ἐγένετο πρότερον. Ἡ πολεμικὴ τὸ ἀποκλεισμοῦ πραγματικῶς ἐπέφερον ὡς ἀναγκαίους μερικοὺς περιορισμούς, ἀλλὰ αὐτὸ κατ’ οὐδένα λόγον δύναται νὰ ἐπηρεάσῃ οὐσω-δοὺς ἐπὶ τοῦ διεξαγομένου πολέμου. Ἀπεναντίας, ὁ ἀποκλει-σμός αὐτὸς ἔσχε μίαν θαυμασιάν παιδαγωγικὴν ἀποτελεσμα-τικότητα, ἥτις ἐπέφερε ἴσην διανομὴν τῶν τροφίμων εἰς ὅλας τὰς κοινωνικὰς τάξεις. Ὁ πλούσιος ἔμπορει νὰ ἐπι-τρέψῃ εἰς τὸν ἐαυτὸν του κάθε εἶδος πολυτέλειαν, πράγμα-τος δηλαδή δευτερευούσης ἀνάγκης, ἀλλ’ ἀπέναντι τῶν πραγματῶν τῆς πρώτης ἀνάγκης ὅλοι οἱ Γερμανοὶ εἶναι ἴσοι. Ἡ κάθε οἰκοκυρὰ τώρα μανθάνει νέους τρόπους πρακτι-κοὺς οἰκοκυροσύνης και ὀλόκληρος ὁ Γερμανικὸς λαὸς μαν-θάνει νὰ εἶναι ὀλιγαρκῆς. Καθ’ ἐκάστην ἀνακαλύπτονται νέα μέθοδοι, αἱ ὁποῖαι ἀναπληροῦν ἐκάστην παρουσιαζο-μένην ἕλλειψιν. Ἐπίσης και τὸ σύστημα τῆς λαϊκῆς δια-τροφῆς φαίνεται λυθὲν. Εἰς τὸ ἐστιατόριον τῶν ἐργατριῶν, τὸ ὁποῖον ἐπεσεφόρη, τὸ φαγητὸν ἦτο θαυμάσιον εἰς τὴν ποῖότητα και ἐπαρκῆς κατὰ τὴν μερίδα.

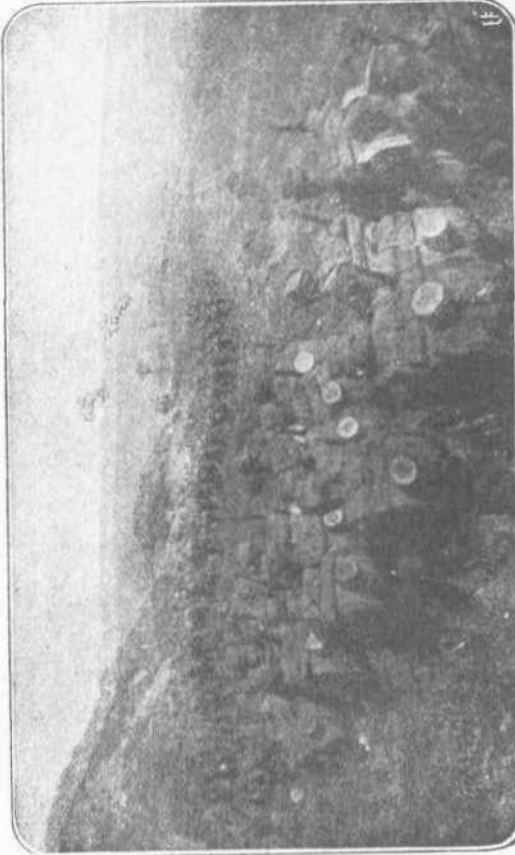
ΜΕΓΑ ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΜΙΧΑΗΛΗΣ-ΒΟΛΙΚΑΣ ΚΑΙ ΣΙΑ
ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

* ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΝ

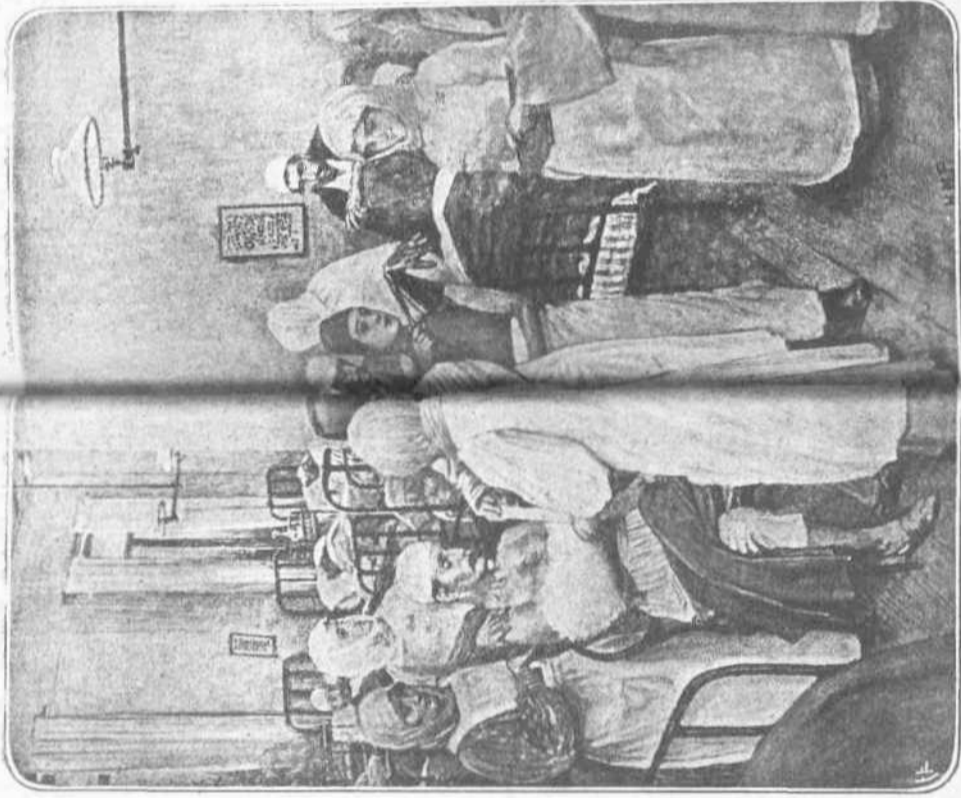

ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΟΥΝΑΒΙΝ. — Είς τὸν Δουναβίον, οἱ Αὐστριακοὶ ἔχουν ἀλόκληρον στόλον ἀπὸ ποταμιόπλοια ἐξοπλισμένον, τὰ ὁποῖα προξενῶν φράττον εἰς τὰς τῶμας τῶν ἐγγυθῶν στρατευμάτων. Τὰ ποταμιόπλοια αὐτὰ, ἤδη ἐντασσόμενα εἰς τὰς Ρουμανικὰς ἀκτὰς τοῦ Δουναβίου, παρεμποδίζουν τὰς κινήσεις τοῦ Ρουμανικοῦ στρατοῦ, κινουμένου κατ' αὐτῶν, καὶ ἐκστρατεύον τὰς κινήσεις τῶν ἰδικῶν τῶν στρατευμάτων.

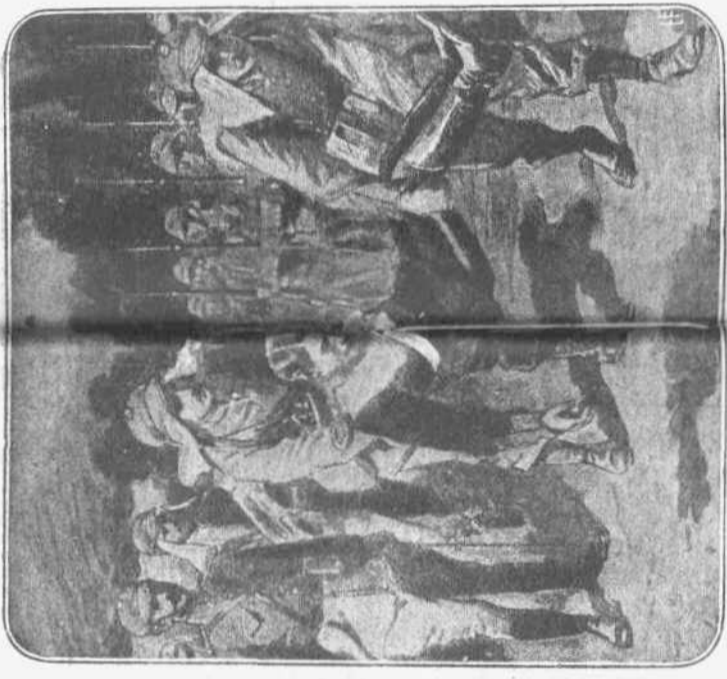
* ΓΙΓΑΝΤΟΜΑΧΙΑΝ

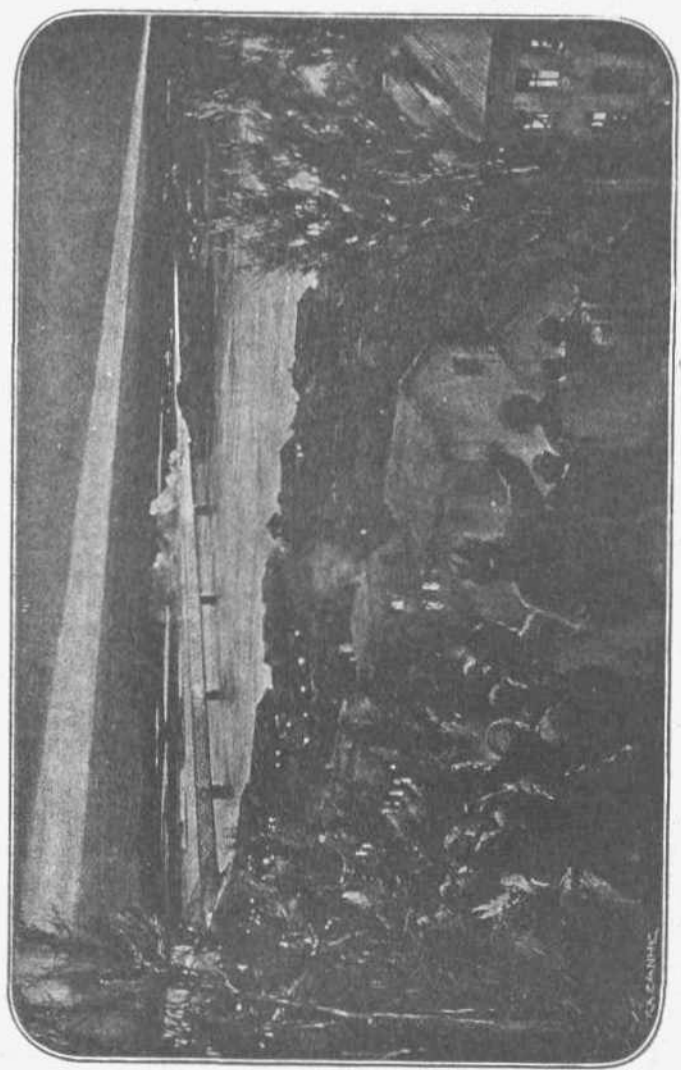
Αἱ Κινήσεις τοῦ Ε.Α.Α. Στρατοῦ. — Τὰ Ἑλληνικὰ στρατεύματα, τὰ ὁποῖα ἔμεινον ἀνοήθῃ εἰς τὴν Μακεδονίαν μετακινῶνται εἰς κέντρο ἀπὸ τῶν ὁποῖα ὁ ἐπιτεταμένος τοῦ Ε.Α.Α. εἶχε δυνατόν καὶ φά ἀποφύγετα ἢ ἐκαστὴ τὸν ματὰ τῶν στρατευμάτων τῶν ἑλλομένων. Ἡ εἰκὼν παρουσιάζει στρατιώτας τοῦ Ε.Α.Α. σῶματος ἐν πορείᾳ.

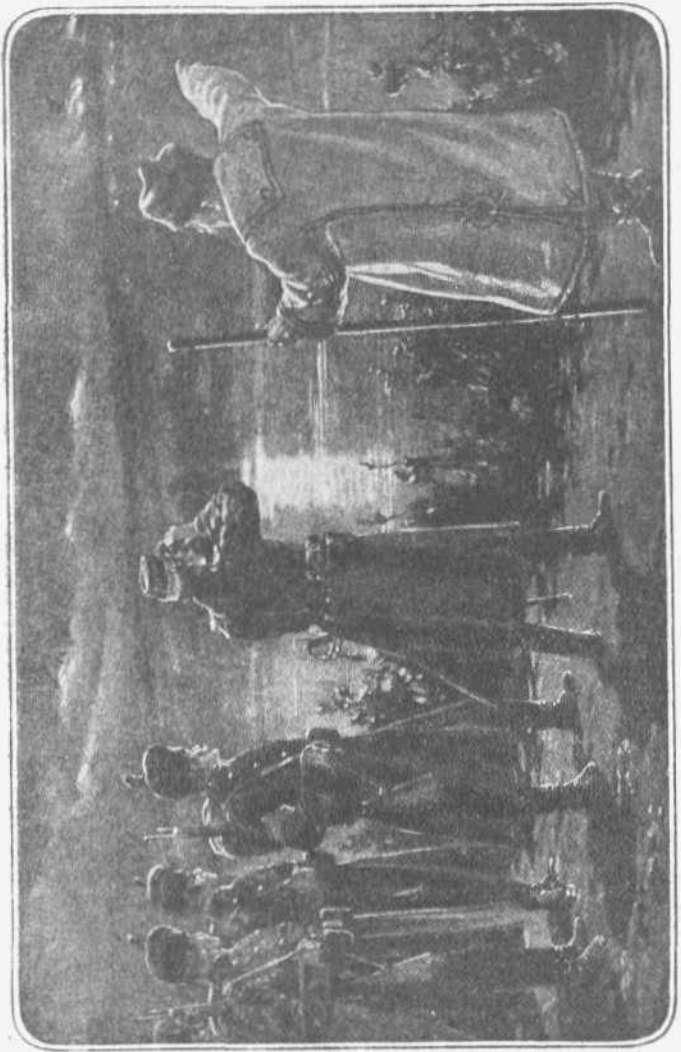
Αἱ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑΙ. — Ὁ πόλεμος, ὁ ὁποῖος ἀνεξεκλήθη καὶ τῶμας συνθηκῆς καὶ τῶμας συνθηκῆς, καὶ ἐπικρατοῦσαν ἐπὶ τῶμας, ἐπὶ τῶμας καὶ τὴν ἐπιτεταμένην τῶν Μουσουλμανικῶν, ἀδύνατον ἐνελεῖν, ἡδὴ καὶ τὸ κατὰ τὴν κινήσιν, μὴ ἐπὶ τὴν ὁλοκλήρως περὶ τῶμας τῶμας ἢ τῶμας. Αἱ γυναῖκες τῶν, τῶν ὁποῖα: τῶμας ἴστο ἀμαρτία ἐπὶ τῶν ἐλλομένων ἀνοήθῃ ἀποφύγετα ἀπὸ τῶν συρτήτων καὶ ὁλοκλήρως τῶν, ἀκόλουτοι παρῶν τῶν περιουσιαστικῶν τῶν κῶμας τῶμας.

ΤΙΜΑΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ. — Ὅταν ἐπέμψοναι τιμὰ ἀπονέμονται εἰς τῶμας Γερμανοὺς νεκροῦς, τοῦς ὁλοκλήρως ἀποφύγετα οἱ Γάλλοι εἰς τὸ ἰδικόν τῶμας ἐξοφλοῦν μετὰ τὸ τέλος τῶμας. Στρατιώται παρετασσόμενοι παρομοιάζον ὅλο καὶ οἱ νεκροὶ ἀποφύγετα μετὰ τῶμας τῶμας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΟΥΝΑΒΙΝ. — Μία ἀπὸ τῶν μεγάλων νεφέλων τοῦ Δουναβίου εἶσι τῶν Ρουμανικῶν ἐδάφους, ὅπως εἶχε πρὸ τῶν ἐπιτεταμένων τῶν Ρουμανικῶν. Περὶ τῶμας ἐντασσόμενα ἐν τῶ μέρει τοῦ ποταμοῦ τῶν νεκρῶν, ἀποφύγετα εἰς τῶν Αὐστριακῶν ὄχθης, καὶ ἐξοφλοῦσαν τὴν γίνεσιν εἰς τὴν Ρουμανικὴν τοιαύτην. Ἡ γέφυρα αὐτὴ κατεσφραγίσθη ὅμα τῶν κινήσιν τοῦ πόλεμου.

ΕΙΣ ΤΑ ΡΟΥΜΑΝΙΚΑ ΣΤΥΝΟΡΑ. — Αἱ πρῶται καταστάσεις τοῦ ἐδάφους τῶν Αὐστριακῶν ἀνοήθῃ ἀπὸ τοῦ ἑλλομένων τοῦ Ρουμανικοῦ στρατοῦ, κατὰ τὰς περιουσιαστικῶν τῶν κινήσιν τοῦ Ρουμανικοῦ στρατοῦ. Μετὰ τὴν βοήθειαν τῶν ἐλλοκῶν τῶν, κατὰ τῶμας τῶν ἀποφύγετα τῶν κινήσιν τοῦ Αὐστριακοῦ στρατοῦ, προηγουμένης ἀποφύγετα ὄχθης.

ΕΝΑ ΖΕΥΓΑΡΙ ΠΑΝΤΟΥΦΛΕΣ

ΣΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο Κυπριανός Λαπές, ήτο ένας άνθρωπος, πρό παντός ευδαίμων, διότι ο βίος του δεν προσέκρουεν, ούτε εις απρόοπτα, ούτε εις συγκινήσεις, ούτε εις κουραστικές χαρές. Άνωτερος υπάλληλος της Νομαρχίας του Σηκουάνα, ζούσε ευτυχισμένος με τις 4,100 φράγκα, με τα οποία εμισθοδοτείτο κάθε χρόνο τόσο τακτικά, ώστε το ελάχιστο παραστρατήμα μπορούσε να τον καταστρέψη. Ο προπολογισμός του όμως ήτο κάτι άριστούργημα δεξιοτήτος, διότι ζούσε πολύ καλά και η γυναίκα του, η Κλαρέττη, δεν έστενοχωρείτο καθόλου. Όσον έμορφη και συμπαθητική ήτο, τόσο και επίδειξια να εύρισκη εις εύθυνη τιμήν φορέματα φανταχτερά. Το άνδρόγυνον ήτο ευχαριστημένο και ανεκτόκαρδο. Δεν είχαν μυστικά μεταξύ τους και η κυριαρχούσα ειλικρίνεια ήτο κάτι έκτακτο από της ημέρας που έγνωρίστηκαν σε κάποιο φιλικό γαρ και έστεφανώθηκαν. Αύτη δεν είχε καθόλου προίκα. Αύτος είχε μόνο τον μισθό του. Άλλα τα κατάφερναν θαυμάσια και ζούσαν ευτυχισμένα. Μία μέρα όμως, που έτυχε να έλθη μισή ώρα ένωρίτερον από το Ύπουργείον του, είδε την Κλαρέττην να κρύπτη κάτι βιαστικά κάτω από την ραπτομηχανήν της. Τήν είδε μάλιστα και να κοκκινίζει. Άλλα δεν έδωσε καμμία προσοχή. Τήν νύκτα όμως του επανήλθεν εις την μνήμην το περιστατικόν αυτό και δεν τον άφρισε να κοιμηθή. Σηκώθηκε σιγά σιγά και ήνοιξε τα συρτάρια της. Κάτω από χιλίων ειδών κουρέλια, είδε ένα ζευγάρι παντούφλες, άτελειωτον ακόμη. Κοντά στην ραπτομηχανή ύπηρχαν οι κλωστές, με της όποιες έρραπτοντο οι παντούφλες.

Ήσυχασε όμως. Έπειτα από λίγες μέρες ήτανε η έορτή του. Και σκέφθηκε:

— Για μένα τις κάνη, για να μου τις δωρήση στην γιορτή μου και δεν θέλει να το ξέρω. "Εί, άς μή το ξέρω τότε. Τήν επομένη όμως, όταν πήγε στο γραφείο του, μια καινούργια σκέψις άρχισε να τον βασανίζει:

— Μου φάνηκε πως είδα και άρχικά ψηφία επάνω... Άραγε να είναι τα ίδια μου;

Τήν νύκτα στο σπίτι του βέλησε να βεβαιωθεί.

Άλλα την τελευταία στιγμή θυμωσε με τον εαυτό του.

— Μα άζει τον κόπο να εξευτελίσω την γυναίκα μου με μια ύποψία, για ένα ζευγάρι παντούφλες; Μπά. Μα τί είναι αυτά!

Γύρισε από το άλλο πλευρό και άποκοιμήθηκε ήσυχος. Έπιτέλους έβρασε η ήμερα της έορτης.

Ο Κυπριανός είχε κάποια άοριστη άνησυχία, όταν γύρισεν από το γραφείο του στο σπίτι.

— Θα ηρθήση έσκέπτετο, στο λαϊμό μου και θα μου δώση τις παντούφλες...

Περιέργως όμως δεν συνέβη αυτό. Και σκέφθηκε πάλιν.

— Φαίνεται, πως θα τις έχη κρυμμένες κάτω από την πετσέτα μου. Αυτό είναι.

Άλλη όμως άπογοήτευσις τον κατέλαβε στην τραπεζαρία. Το δείπνον τελείωσε, χωρίς να φανερωθούν οι παντούφλες.

Η γυναίκα του, που άντελήφθηκε την στενοχωρία του τον ρώτησε:

— Μα τί έχεις κι' είσαι έτσι μελαγχολικός; Σήμερα τέτοια μέρα! Έσύ συνήθως είσαι πάντα εύθυμος.

— Εκείνος δεν έκρατήθη.

— Πρώτη φορά άφότου είμεθα παντρεμένοι δεν πήρα το δώρο μου!

— Ά! άλήθεια! άνεκραξεν η Κλαρέττη με ειλικρινή λύπην. Κύτταξε τί άφηρημένη είμαι... Εκείνος την παρετήρησε περιδεής, αναλογιζόμενος μετά φρίκης:

— Μα τότε οι παντούφλες; Και πάλιν όμως άπέκρουσε την ύποψία. Ίσως να μη τις είχε τελειώσει.

— Όταν η Κλαρέττη άποκοιμήθη, ο Κυπριανός, μ' ένα κανδήλερι εις την τρέμουσα χείρα, παρετήρησε το συρτάρι. Οι παντούφλες δεν ύπηρχαν πιά εκεί. Το κενόν αυτό ήσθάνθη

μέσα στην ψυχή του και μκινόμενος γύρισε στον κοιτώνα. Η Κλαρέττη κοιμότανε ήσυχη, με την ώραία κεφαλή της επάνω εις τον βραχιονά της...

Τότε στάθηκεν απότομος. Η ζωή αύτη του φαίνότανε έμορφη. Η γυναίκα του δεν είχε αλλάξει διάλου. Τον περιέβαλλε με χίλιες δυο περιποιήσεις και με στοργή. Το σπίτι του ήτανε ευτυχισμένο. Και τώρα θα τα χαλούσε θα τα συνέτριβεν αυτά για μια ύποψία; Θα κατέστρεφε την ευτυχία του για ένα ζευγάρι παντούφλες; Και το κάτω κάτω της γραφής τί ήθελε να μάθη; Μήπως η προσφορά παντούφλων σημαίνει δώρο άπαραίτητως έρωτικό;

— Τί είναι αυτά! συλλογίσθηκε ο Κυπριανός. Θαρρώ πως δεν άζει τον κόπο να το σκέπτωμαι περισσότερο:

Και άποθέτων το κανδήλερι εις το κομμωδίνον, άπεκοιμήθη ήσυχος.

(Μετάφρασις Χ.)

Ο ΣΟΦΟΣ

Χωμένος μέσ' στον κόσμο της ιδέας, νύχτα και μέσ' άδιάκοπα παλεύει ο ένας βιβλίον, μιας δουλειάς σπονδαίας, που οίχοντιας στον όχλο θα σαλεύη!...

Ίδιες!... σαν άντίοιχα οργμένες, άπείρατες, που πέρνουν θεία κάλλη... Λαμπάδες, που φωτίζουν άναμμένες ένα σκοτάδι, πλάσι μια μεγάλη...

Τελιώνει— τώρα νέο λάκκο άρχίζει και φτιάνει ο' άλλο σπίτι νέα θεμέλια κι' όλο μετρού και χιτίζει, κι' όλο χιτίζει... Σε λίγο χρόνο πάλι το σκαρόνι και το σκελετό στην άλλη τήν άτέλεια π' όλο μιλεί και τίποτα δε στρώνει...

ΤΑΚΗΣ

Μεταξύ μεθύσεων: — Άχ! ώρε Μητρο... Κατάνησα άλοουλικός... Άκούσε με δυο έκατοστάρικα κρασί να ζαλιζώμαι!...

— Βρε Κώστα, θέλεις να σου πω εγώ ένα μέσον να στένεσαι σαν βράχος;...

— Τι, μωρέ Μητρο;...

— Να στο έξης να μου... χαρίζεις το... ένα έμένα!...

*

Ορθότατον. — Μπαμπά, γιατί στο «Πάτερ Ημών» λέμε και ζητάμε από τον Θεό «τον άρτον ήμών τον έπιούσιον» και όχι τον «έτήσιον»;...

— Μα γιατί, παιδι μου, θα μουχούσε!...

*

Η άσχημη κυρία προς την ώραίαν ύποψήφιον ύπηρέτριαν. — Στο σπίτι μας, κόρη μου, θα περάσης έξωγα... Έχω μάλιστα και λαμπράς συστάσεις από τον πρώην Κύριον σας, ότι είσθε φρόνιμο κορίτσι... Δέχεσθε να αναλάβετε ύπηρεσίαν;

Με συγχωρείτε, κυρία, που σας ρωτώ... είστε παντρεμένη;

— Ναί, κόρη μου... μ' ένα ευγενέστατο κύριον...

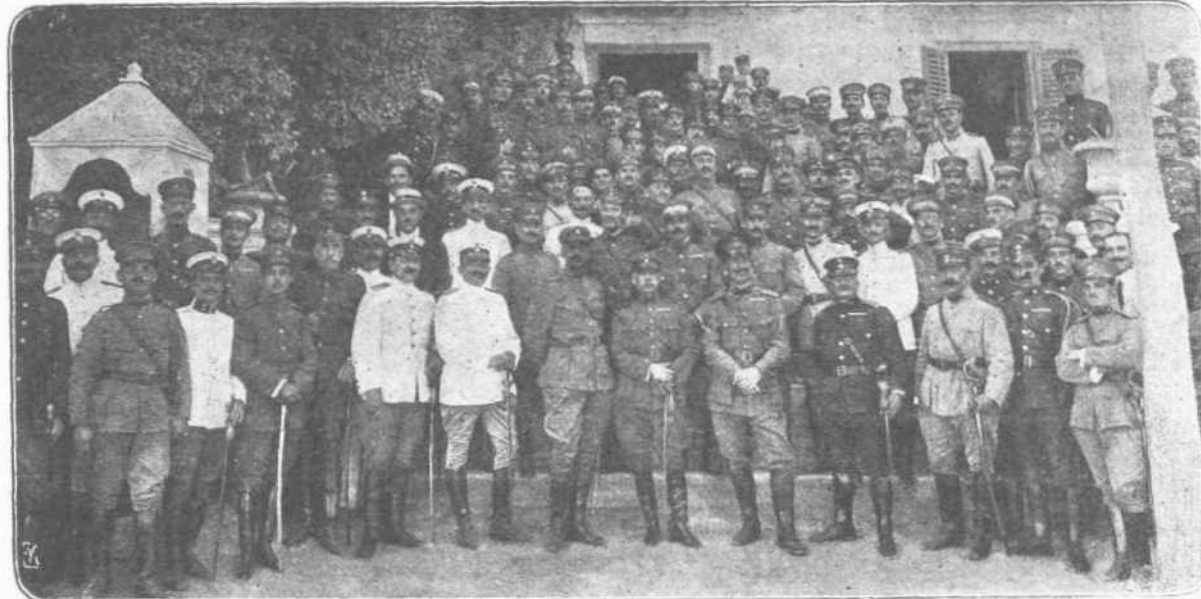
— Με συγχωρείτε, κυρία μου, αλλά δεν σας κάνω... Έστάλησαν από του κ. Ν. ΤΣΑΚΑΛΑΚΗ

ΝΕΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ

ΕΝ ΤΩ ΗΛΕΚΤΡΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΩ

Χ. ΠΡΑΠΟΠΟΥΛΟΥ Τ. ΥΦΗΓΗΤΟΥ

Θεραπεύονται τα νευρικά νοσήματα. Η έπιληψία (σεληνιασμός) ειδικώς, άποτελέσματα θαυμάσια 12 έτών. Κέντηται το τελειότερον Ηλεκτροθεραπευτήριον της Ανατολής διά την Θεραπείαν της Άρτηριοσκληρώσεως, Άρθρίτιδος κλπ. και το τελειότερον σύστημα Άκτινών Ραϊνγκεν.— Όδός Πειραιώς 10. Της άνικανότητος και έκσπερματώσεως Ιδία δλωσθεραπεία με έκκλητικα άποτελέσματα.

ΟΙ ΓΕΝΝΑΙΟΙ.— Πλήν όλίγων άρνησικατηρίων, όλόκληρον το σώμα των άξιωματιών της φρουράς της 11ης Μεραρχίας έμειναν πιστοί εις τον όρκον των και τον Βασίλεα των. Έκδιωχθέντες διά τουτο από του Στρατιγού Σεραϊν εκ Θεσσαλονίκης, άφίκοντο ένταύθα γενόμενοι άντικείμενον ένδοξισιαδών έκδηλώσεων, παρουσιασθέντες και ένώπιον της Α. Μ. του Βασιλέως.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΕΉ Σκιά.— Ο θίασος της Δ^{ος} Κοτοπούλη θριαμβεύει από της παρελθούσης εβδομάδος με το έργον του Ντάριο Νικοντέμι « Η Σκιά». Παρ' όλας όμως τας πέννας, τας όποιας έσημείωσεν αυτό το έργον, και παρ' όλον το άριστοτεχνικόν παιζιμο των έκτελεστών, η « Η Σκιά » είναι ένα πενήχρoτατον δράμα, μη έχον σγέσιν με την φόρμαν της comedie, όπως θέλει να παραστήση το έργον του ο συγγραφεύς.

Εις την πρώτην πράξιν δια τα πρόσωπα έχουν τον ίδιον ίδιον χαρακτήρα, το ίδιον πνεύμα, το πνεύμα του συγγραφέως, το όποιον τόσον χαρακτηρίζει και το «Κουρέλι». Όλοι έξυπνοι και έτοιμόλογοι, ύποκρίνονται με τον ίδιον τρόπον. Ο χαρακτήρισμός των τύπων άτελής, ίδίως όμως του Μισέλ και της Έλένης. Εις την δευτέραν πράξιν ύπάρχει κάποια κίνησις, κάποια ζωή, με αρκετές ψυχολογικές στιγμές. Η τρίτη όμως είναι μια μεγάλη άποτυχία. Ένώ θέλει να δώση δράσιν εις την Έλένην ως έρωμένην, την άφίνει χωρίς να αισθανθή ο θεατής γι' αύτην τίποτε. Ούτε την δικαιολογεί, ούτε την κατακρίνει. Και όμως η καυμένη ή κ. Φιλιππίδου κάτι προσπαθεί και θέλει να χαρακτηρίση το ρόλο της, αν όχι τουλάχιστον με τα λόγια, αφού δεν της τα δίνει ο συγγραφεύς, με τας κινήσεις και εν γένει με την ύπόκρισιν. Σαν άληθινή καλλιτέχνις ή κ. Φιλιππίδου δημιουργεί, γιατί αισθάνεται το ρόλο, που της δίνει άχαρακτήριστον ο συγγραφεύς.

Η Δ^ε Κοτοπούλη θαυμασία. Δεν έσυνήθησα να σκορπώ κολακαίεις και λέγοντας ότι ύπηρξεν θαυμασία η μοναδική μας τραγωδός, ίσως δεν λέγω όλην την άλήθειαν. Περισσότερον από κάθε ένθουσιασθέντα θεατήν την έχειροκρότησα εγώ. Άλλα δεν έχειροκρότησα τον ρόλον του συγγραφέως αλλά τον ρόλον που διέπλασσεν η Δ^ε Κοτοπούλη.

Η τελευταία σκηνή της συναντήσεως της Βέρας (Κοτοπούλη) με την Έλένην (Φιλιππίδου) με άπισε άπολύτως άσυγκίνητον. Η μόν σύζυγος δεν ξέρει τί λέει η μάλλον λέει κουταμάρες και η έρωμένη δεν λέει τίποτα. Άλλα τί ύπέροχος θεαματική σκηνή που ήτο! Τήν μεγαλειτέραν κατάπτωσιν του συγγραφέως αι δύο καλλιτέχνιδες την έσωσαν και μάλιστα κατώρθωσαν να την εξάρουν.

Ο κ. Βεάκης ύπέροχος, αλλά από όλους περισσότερον λυπούμαι τον κ Μυράτ. Κάθε στιγμή έβλεπα τον καλλιτέχνην να σφαδάζει από το νείξιμο που με άνασθησιαν έταμούσε ο άτεχνος συγγραφεύς.

ΓΚΡΑΝ

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τήν παρελθούσαν Κυριακήν 28 λέγγοντας αι ομάδες 'Αθηνών Γ' και Η' εξέδραμον εις Ν. Φάληρον. Άφου έκολύμ-

θησαν, έκαμον δια βαρκών διαφόρους άσκήσεις. Έπέστρεψαν την 8^{ην} μ. μ.

ΒΛ. Γ. ΒΑΛΑΣΣΟΠΟΥΛΟΣ (αρθροσκοπος Γ' ομάδος)

Σύρος, 29 Αύγουστου.— Τήν 25^{ην} Αύγουστου περί την 7 1/2 μ. μ. το προσκοπικόν σώμα εξέδραμεν εις τον λόφον «Αυγό». Φθάσαντες εις τους πρόποδας του ειρημένου λόφου, διηρέθησαν υπό του αρχηγού Π. Άλβανού εις δύο άντιμαχομέναις ομάδας. Δοθέντος του καταλλήλου συνθήματος, ήρχισεν η εις τον λόφον άνάβασις και συνάμα η άνίγνευσις, ήτις απέβαινε δύσκολος εις τους άνερχομένους, καθ' ότι έκτός του πραγματικού έγθρου είχαν και την σελαγίζουσαν σελήνην, ήτις προείδιδε τας κινήσεις των. Τέλος, δοθέντος του συνθήματος της εις την κορυφήν του λόφου άνοδου και της λήξεως της άνίγνευσεως, πάντες οι πρόσκοποι άνήλθον παρά τω άγαπητῷ αρχηγῷ, οστις έπήνεσε τόσον τους άμυθέντας, όσον και τους επιτεθέντας, διά τον ζήλον, αν επέδειξαν. Κατά την παραμονήν αυτών εν τῷ λόφῳ έγένοντο διάφοροι άσκήσεις, ήτοι άναμμα φωτιάς, σήματα Μόρς και σαπίσματα διάφορα. Μετα τινα δε λαμπρόν λόγον του αρχηγού, κατήλθον περί την 12^{ην} μ. μ. Καθ' όδόν έβρασαν επί προχείρου φορείου πρόσκοπον, επ' ου έφήρμασαν τας γνώσεις των οι τραυματιφορείς. Περί δε την 1 μ. μ., φθάσαντες εις το κέντρον της πόλεως, κατενθουσιασμένοι διελύθησαν, πορευόμενοι έκαστος εις τα ίδια.

Ι. Μ. ΦΡΑΝΤΖΕΛΑΚΙΣ (ένωμ/χης 3ης ένωμ., Α' ομάδος Σ)

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛΕ ΝΤ' ΑΝΟΥΝΤΣΙΟ

Ο μέγας σύγχρονος Ίταλός ποιητής Γκαμπριэле ντ' Ανούντζιο, πρό τινος είχε πέσει από ένα άεροπλάνον, επί του όποιου

επέβη διά να πετάξη εις την Τεργεσίτην και από τους αιθέρας να σκορπίση πατριωτικά ποιήματα και προκηρύξεις εις τους υπό τον Αύστριακόν ζυγόν όμοεθνείς του. Ευτυχώς η πτώσις δεν ήτο θανατηφόρος και σήμερον ο δαντελένιος ποιητής άπεδόθη ύγιής και πλήρης όμης εις την Ίταλικήν φιλολογίαν. Μετά το πάθημά του αυτό το όποιον παρ' όλίγον

να του στοιγίση την ζωήν, ώρισμένος δεν θα τολμίση πλέον να πετάξη με άεροπλάνον, άρκούμενος εις τον πήγασόν του.

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενον)

ΜΑΘΗΜΑ ΠΕΜΠΤΟΝ: Η ΠΡΩΤΟΠΕΙΡΗ

Εις τούς Ιππικούς αγώνας, τὸ στρατιωτικὸν καὶ πολιτικὸν ἱπποδρόμιον, ἀπὸ ἀνθρώπων οἶκ, ποῦ θέλουν νὰ πιστεύουν πῶς εἶναι. Αἱ ἀμφιβατρικαὶ σειραὶ τῶν καθισμάτων εἶναι πλημμυρισμένα ἀπὸ κἀθα εἶδους ἀνθρώπων. Ὁλόκληρος ἡ γυναικεία Παρισινὴ ἀριστοκρατία ἀπὸ τίς γυναῖκες, ποῦ παραδίδονται ἔμπορικῶς εἰς τὸν πρῶτον ἄνδρα, ποῦ θὰ συναντήσουν, μέχρι τῶν γυναικῶν ἐκείνων, ποῦ τὰ πάντα θυσιάζονται πρὸ τῶν ποδῶν των. Τὰ φὰς-ἄ-μαῖν καὶ τὰ μονὸκλ εἰς τὴν ἡμερησίαν διτταξίν καὶ τὰ σχόλια παίρνουν καὶ δίνου. Ἐνας θαυμάσιος ἀνοξιότατος ἥλιος πυρπολεῖ τὰ πάντα, ἀναμιγνύων τίς ἀκτινές του μετὰ τὰ ἀρώματα καὶ τὴν σκόννη, ποῦ θὰ πάντα θυσιάζονται πρὸ τῶν ποδῶν των. Ὁ Ζασσέν καὶ ὁ Στανύ συναντῶνται καὶ πληγιάζονται.

Ζασσέν.—Μπα; εἶσαι ἐδῶ καὶ ἐσὺ διὰ τὴν καλλιτέρευσιν τοῦ ἱππικοῦ γένους;

Στανύ.—Ἄ μπα, ὄχι. Σκέπτομαι ἄλλο πρᾶγμα τώρα, αὐτὴ τὴν στιγμή.

Ζασσέν (γελῶν).—Ποῦ καλὰ! Ἐγὼ ἔρχομαι γιὰ νὰ καταλάβω τὸ καθῆμα τοῦ συγχρόνου σὲ μιὰ κωμῆδα τῆς ἔποχης.

Στανύ.—Τὸ γεγονός εἶναι, πῶς νὰ γίνη γνωστὸν ἀπὸ ἄλους αὐτούς τοὺς ἀνθρώπους, πραγματικῶς Παρισίνους—ἀπὸ τοὺς ὁποίους πολλοὶ εἶναι ἐπαρχιώται—πόσοι ἔχουν πραγματικὸν ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς ἱππούς.

Ζασσέν.—Συχνάσων εἰς τὰς ἱπποδρομίας μετὴν πεποιθῆσιν, πῶς ἔχουν τὴ δύναμιν νὰ ἀριστοκρατοποιοῦν ἐκείνους ποῦ τὰς παρακολουθοῦν. Εἶναι ζήτημα ἂν καὶ ἓνας ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἔρχονται ἐδῶ ἀπὸ πραγματικὸν ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς ἱππούς.

Ζασσέν.—Συχνάσων εἰς τὰς ἱπποδρομίας μετὴν πεποιθῆσιν, πῶς ἔχουν τὴ δύναμιν νὰ ἀριστοκρατοποιοῦν ἐκείνους ποῦ τὰς παρακολουθοῦν. Εἶναι ζήτημα ἂν καὶ ἓνας ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἔρχονται ἐδῶ ἀπὸ πραγματικὸν ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς ἱππούς. Τριάντα τοῖς ἑκατὸν ἔρχονται διὰ νὰ ἴδωσιν καὶ προπάντων διὰ νὰ τοὺς ἴδωσιν. Τριάντα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν αἱ γυναῖκες συχνάσων, διὰ ν' ἀντιγράψωσιν μιὰ τουαλέττα, ἢ νὰ λανσάρουν ἄλλη. Ἐννέα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν αἱ νεαρὰ δεσποινίδες διὰ νὰ δημιουργήσων ἓνα φλέρτ, μέχρι τῆς συναντήσεως τοῦ γάμου, ἂν εἶναι δυνατόν. Καὶ οὗ, τί ἡλθεσ ἐδῶ νὰ δημιουργήσῃς; Φαντασίαν, ἢ ἔρωτα;

Στανύ.—Καθηγητά μου, μοῦ φαίνεται πῶς εἶμαι ἐρωτευμένος!

Ζασσέν.—Ἄ! τόσο τὸ χειρότερον!

Στανύ.—Εἴσατε καὶ σεῖς;

Ζασσέν.—Ἀκριβῶς! Καὶ πολέμησα! Λοιπὸν καὶ τὸ πρόσωπον, ποῦ σὲ ἔκαμε ἄνω-κάτω; Ἄ! ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πῶς σὲ εἶδα νὰ περνᾷ καὶ νὰ ξαναπερνᾷ μπροστὰ ἀπὸ τὰ καθίσματα, ὅπου ἡ ἐμορφιάτη κυρία Μαρζὺ κυττάζει μετὰ τὸ βαθὺ τῆς βλέμμα ἓνα θέαμα, ποῦ δὲν τὴν ἐνδιαφέρει διόλου. Μήπως εἶναι κατὰ τύχην αὐτή;

Στανύ.—Ναί, αὐτὴ εἶναι!... Κατάκτησις προβληματικῆ, ἔ;

Ζασσέν.—Ἐκεῖνο ποῦ εἶναι βέβαιον—ὅσο μπορεῖ κανεὶς νὰ εἶναι βέβαιος γιὰ ἓνα τέτοιο πρᾶγμα—εἶναι πῶς, ἂν τύχη καὶ ἐπιτύχη, νὰ ξέρῃς, πῶς θὰ εἶσαι ὁ πρῶτος.

Στανύ.—Αὐτὸ μοῦ φαίνεται κι' ἐμένα. Ὅστε, κατὰ τὴν γνώμην σας, δὲν ἔχει οὔτε τὴν παραμικροτέραν δύναμιν τῆς εὐαισθησίας;

Ζασσέν.—Πές το λοιπὸν αὐτὸ ἰδιουργησίαν, ὅπως ἄλλος ὁ κόσμος τὸ λέγει. Ἐ! καλὰ! Πιστεύω,

πῶς ὑπάρχει αὐτὸ ποῦ ζητεῖς. Ἡ Ὀντέτη Μαρζὺ εἶναι σάν τὰ μεταλλεῖα ἐκεῖνα, ποῦ εἶναι κρυμμένα μέσα σὲ μιὰ ἡπειρο ἄγνωστη ἐντελῶς ἀκόμη. Πρέπει ν' ἀνακαλύψῃς κατὰ πρῶτον τὴν ἡπειρον αὐτὴν καὶ ἔπειτα τὸ μεταλλεῖον.

Στανύ.—Ὅστε ἀνὴκει εἰς τὴν τάξιν ἐκείνην, ποῦ δὲν τὴν ἐξεμεταλλεύθησαν ἀκόμη;

Ζασσέν.—Εἰς τὴν τάξιν τῶν πρωτοπείρων. Καὶ ἡ τάξις αὐτὴ περιλαμβάνει πλήθος ἀπειρον εἰδῶν, ἀπὸ τὴν τάξιν ἐκείνην ποῦ πλήττει, μέχρι τῆς τάξεως ἐκείνων, ποῦ ὁ σύζυγός τους, ἀπὸ τὴν πρῶτην νύκτα τοῦ γάμου τους καὶ ἐξῆς, διαρκῶς ἀποτυγχάνει. Τὸ πρῶτο πρᾶγμα, ποῦ πρέπει νὰ κἀνη κανεὶς, εἶναι νὰ καθορίσῃ τὴν κατηγορίαν. Σὲ ποῖο σημεῖον εὐρίσκεισαι μετὴν κυρίαν Μαρζὺ;

Στανύ.—Μιλοῦσαμε φιλικῶς, καὶ μοῦ φαίνεται, πῶς στὸ βλέμμα τῆς διέκρινα κάποτε-κάποτε τὴν ἔκφρασιν συμπαιθείας.

Ζασσέν.—Ὁ! θαυμάσια, ἐκτός ἂν εἶναι κανένα δράμα μόνον, δημιουργημένον ἀπὸ τὴν φαντασίαν σου. Λοιπὸν, νὰ ποῖα εἶναι ἡ γνώμη μου διὰ τὴν κατάκτησίν τῆς. Ἐργασία μακρᾶς διαρκείας. Σταθμοὶ διαδοχικοὶ καὶ πολλοί. Πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς εὐχαριστημένος νὰ προχωρῇ ἓνα μέτρον μόνον καθ' ἑκάστην. Ἄν ἦμουν εἰς τὴν θέσιν σου, σήμερα θὰ προκαλοῦσα μίαν συνομιλίαν προσανατολισμοῦ, αὐρίον μιὰ «κατὰ τύχην συνάντησιν», μεθαύριον μιὰ συνομιλία δέκα λεπτῶν εἰς τὸ θέατρον. Κατόπιν καὶ σχεδὸν κάθε μέρα, μιὰ ἐντιμητὲ προοδεύουσα, ἔπειτα ἐπισκέψεις κατ' οἶκον καὶ κατόπιν αἱ ἐξομολογήσεις. Χρειάζεται πρὸ παντός μεγάλη ὑπομονὴ καὶ ἐργασία πολλή.

Στανύ.—Θὰ προσπαθῆσω.

Ζασσέν (δεικνύων τὴν κυρίαν Μαρζὺ).—Ἄρχισε τὴν ἀμέσως. Στὸ βλέμμα τῆς, ποῦ εἶναι βυθισμένον εἰς τὸ ἀπειρον, μαντεύω πῶς πλήττει φοβερὰ ἀπὸ τὸ θέαμα, ποῦ τῆς παρέχουν αἱ ἱπποδρομίας. Ἐπωφελέσθου ἀπὸ αὐτά, πλησιάζε τὴν κι' ἄρχισε.

Ὁ Στανύ ἀκολουθεῖ τὰς συμβουλὰς τοῦ καθηγητοῦ του. Μετὰ πάροδον ὀλίγων λεπτῶν, δεχθεὶς μίαν πρόσκλησιν, λὶαν ἔγκαρδῶς ἐκφραστῆσαν, εὐρίσκειτο καθισμένος πλᾶϊ στὴν Καν Μαρζὺ ἀνταλάσων μετ' αὐτῆς τὰ συνηθισμένα τῆς περιστάσεως λόγια.

Στανύ.—Ἀγαπάτε τὰς ἱπποδρομίας;

Ὀδέττη.—Ἐγὼ... τίς βαρύνομαι καὶ τίς ἀποστρέφομαι, ὅσο δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε. (Κίνημα τοῦ Στανύ). Τώρα θὰ μ' ἐρωτήσετε γιατί ἦλθα, ἔ; (Με θυφὸς κοροϊδευτικόν). Γιὰ νὰ ὑπακούσω εἰς τὸν κώδικα ποῦ λέγει, ὅτι ἡ γυναῖκα ὀφείλει ν' ἀκολουθῇ τὸν σύζυγόν τῆς. Κι' ἐγὼ τὸν ἠκολούθησα!

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

Ι. ΣΦΑΚΙΑΝΑΚΙΣ

ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ ΜΑΙΕΥΤΗΡ

Ἐπὶ 13 ἔτη ἐν Βερολίῳ ἐκπαιδευθεὶς. Ὑψηλῆς ἐπὶ τριετίαν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Βερολίνου. Συνεργάτης τοῦ Γυναικολογικοῦ Περιουδικοῦ Βερολίνου. Διευθυντῆς τῆς Γυναικολογικῆς Κλινικῆς Πανεπιστημίου Βερολίνου ἐπὶ πενταετίαν.

8-11 π.μ. — 3-6 μ.μ. ΑΘΗΝΑΙ, ΖΗΝΩΝΟΣ 6*

A. DAUDET

* Σ Φ Π Φ Ω *

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)

Καὶ ἡ Φανὴ τοῦ ἔλεγε:—Θὰ περάσῃ κι' αὐτὸ. Καὶ τὸν καθήσυχάζει, τρυφερὰ καὶ χαριτωμένη, καθὼς τὴν πρῶτην ἡμέραν, ἀλλὰ μετὰ κατὰ ἀμφίβολο, μετὰ λόγια δικὰ τῆς, ποῦ ὁ Ζὰν δὲν μποροῦσε νὰ καθορίσῃ.

Ἡ Φανὴ ὠμιλοῦσε πλέον μετὰ περισσοτέραν ἐλευθερίαν, μετὰ διαφορτικὴν ἔκφρασιν καὶ μετὰ συνειδησίαν τῆς δυνάμεώς τῆς. Τώρα ἐκάπνιζε καὶ ἐγύριζε στὰ δάκτυλά τῆς καὶ τοποθετοῦσε στὰ ἑπιπλα τὸ αἰώνιο σιγαρέττο. Εἰς τὰς συζητήσεις, ποῦ εἶχαν μεταξὺ τους, ὑπεγράμμιζε τὴν προστυχιά τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν καὶ ἀνέπτυσσε τὰς πλέον κυνικὰς θεωρίας.

Σιγὰ-σιγὰ ὅλα ἤρχισαν νὰ μεταβάλλωνται, καὶ ἡ τρυφερότης των καὶ ἡ ἀγάπη των. Ἡ γυναῖκα πρῶτα ἦτο ἐπιφυλακτικῆ, διότι ἐσβέτο τὴν νεότητά καὶ τὸν πρῶτον ἔρωτα τοῦ ἀγαπημένου τῆς. Ὑστερα ὅμως εὐρίσκει μιὰ ξεχωριστὴ ἠδονὴ νὰ ἀποκαλύπτῃ εἰς τὸ παιδί τὸν πυρετὸ τοῦ τέλματος τῆς ζωῆς τῆς, ποῦ τῆς εἶχεν ἀνάψει τὸ αἷμα. Καὶ τὰ χᾶιδεματά τὰ ἔκφυλα, ποῦ συγκρατοῦσε ἔως τώρα καὶ ὅλα τὰ παραληρήματα, ποῦ ἔπλυνε μετὰ τὰ δόντια τὰ ἄφρινε τώρα καὶ παρεδίδετο ὀλόκληρη εἰς τὴν ζωὴν τῆς λεπτῆς καὶ ἀγαπημένης ἑταίρας, εἰς ὅλην τὴν φρικωδὴ δόξαν τῆς Σαπφούς.

Γιατὶ νὰ σιωπήσῃ λοιπὸν; Ὅλοι οἱ ἄνδρες εἶναι ὅμοιοι, λυσσασμένοι γιὰ τὴ διαφθορά, καὶ ὁ μικρὸς ἐκεῖνος εἶναι ὅπως καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι. Ἦταν ἄλλως τε ὁ καλλίτερος τρόπος διὰ νὰ τοὺς κρατῆσῃ κανένας. Καὶ ὁ Ζὰν ἔμαθάνει, ὅτι ἤξερε αὐτὴ ἀπὸ τὰς διαβαθμίσεις καὶ τὰς ποικιλίας τῆς ἠδονῆς, διὰ νὰ τὸ διδάξῃ καὶ εἰς ἄλλας. Ἐτσι πάει καὶ ἔτσι διαδίδεται τὸ δηλητήριον, ὅμοιον μετὰ τὴν λαμπάδες τοῦ Λατίνου ποιητοῦ ποῦ ἔτρεχαν ἀπὸ χέρι σὲ χέρι, στὸ σταδίον.

E'

Δίπλα σ' ἓνα πορτραῖτο τῆς Φανῆς, ποῦ ἦταν ἔργο τοῦ Τισὼ καὶ εἰς τὸ ὁποῖον φαινόταν ἡ προσπάθεια τοῦ καλλιτέχνου νὰ ἀποδώσῃ τὴν δύναμιν τῆς ἐμορφίας τῆς κόρης, ποῦ αἰσθανότανε αὐτὸς τόσο βαθιὰ, ἦταν κρεμασμένον στὴν καμαρὰ τους ἓνα πεζῆζ τῆς νοτίου Γαλλίας, τὸ ὁποῖον ἓνας περιοδεύων φωτογράφος εἶχε πολὺ χονδροειδῶς ἀποδώσει.

Μιὰ ἐξοχικὴ γυνὴ, γεμάτη βράχια καὶ κάμπους πλημμυρισμένους ἀπὸ φουντωμένα κλήματα. Στὸ βάθος, ἀνόμεσα σὲ γέρικα δέντρα, διεκρίνετο μιὰ ἄσπρη ἑπανλις, σχεδὸν πύργος, ἀρκετὰ μεγάλῃ, χτισμένη σὲ Ἰταλικὸ ρυθμὸ μετὰ πυργίσκους, πολεμίστρους, μετὰ ἐμβλήματα σκαλισμένα στὶς κόκκινες πέτρας, ποῦ σάν κάδρο ἀπὸ μαόνι, ἀγκάλιαζαν τὴ σιδερένια πόρτα, τὴν βαρεῖα καὶ μεγαλοπρεπῆ σάν ἀθάνατον ἐνθῦμο ἑνὸς παλιοῦ ἐνδόξου οὐράτου. Ἐκεῖ ἐγεννήθησαν οἱ πρόγονοι τοῦ Ζὰν καὶ ἐπὶ αἰῶνας ὁ πύργος τῶν Γκωσσὲν ν'. Ἀρριαντὺ ὑποῦτο ὑπερήφανος μέσα στὴν κατάφυτο ἔκτασι ποῦ τοὺς ἀνήκε. Σ' αὐτὸν τὸν πύργον εἶδε τὸ φῶς καὶ ὁ Ζὰν, ὑπερήφανος ὅταν ἦταν στὴν πατρίδα του γιὰ τ' ὄνομα του καὶ τὴν καταγωγὴν του.

Τὸ Καστὲ, πλοῦσιον καὶ προσοδοφόρον κτήμα, ἦτο κληρονομικῶς ἀδιαίρετον καὶ ἀνῆκε εἰς ὅλα τὰ παιδιὰ. Πάντοτε ὅμως ὁ δευτερότοκος, ἀνελάμβανε νὰ τὸ διευθύνει καὶ νὰ αὐξάνῃ τὰς προσόδους του, ἐνῶ ὁ

πρωτότοκος ἦτο ὁ νομικὸς ἀντιπρόσωπος. Δυστυχῶς ὅμως, ἡ φύσις διαφεύδει συχνὰ τὰ ἀνθρώπινα σχέδια καὶ τὰ ματαιώνει. Καὶ ποτε δὲν ὑπῆρξεν ὄν πλέον ἀνίκανον νὰ διευθύνῃ κατὰ ἀπὸ τὸν Σεζαίρ Γκωσσὲν καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἔπιπτεν ἡ βαρεῖα αὐτὴ ἡ εὐθύνη εἰς ἠλικίαν εἴκοσι τεσσαρῶν ἐτῶν.

Ἐλευθέριος καὶ χασομέρης, ὁ Σεζαίρ, ὁ ἀνὴρ ποῦ δὲν ἔχει ἀπολύτως καμμίαν ἀξίαν μέσα του, ἐτόνωνε περισσοτέρον τὸν ἀντιφρακτικὸν τύπον, ποῦ παρουσιάζετα κάποτε καὶ εἰς τὰς πλέον αὐστηρὰς οικογενείας.

Ἐχρησάσθησαν μόνον μερικὰ χρόνια σπατάλης ἀνοήτου καὶ παιγνιδίου καταστρεπτικῶν εἰς τὰς λέσχας τοῦ Ἀβινιὸν καὶ Ὁρανζ, διὰ νὰ υποθηκωθῇ τὸ κτήμα, νὰ ξεραθοῦν τὰ ὑπόγεια, καὶ νὰ προπωλῆθῃ ἡ ἐσοδεία. Ἐπειτα μίαν ἡμέραν, ποῦ ἐπρόκειτο νὰ γίνη μιὰ γενικὴ κατάσχεσις, ἐπλαστογράφησε τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἀδελφοῦ του, ἔκαμε τρία συναλλάγματα, πληρωτέα ἀπὸ τὸ προξενεῖον τοῦ Σαγγιά, μετὰ τὴν πεποίθησιν, ὅτι πρὸ τῆς λήξεως θὰ εὐρίσκει τὰ ἀπαιτούμενα χρήματα καὶ ν' ἀποσύρῃ τὰ συναλλάγματα. Μολαταῦτα δὲν κατώρθωσε νὰ κάμῃ τίποτε. Καὶ τὰ συναλλάγματα μετὰ μιὰ ἐπιστολὴ ἐστάλησαν στὸν πρωτότοκον, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπεκαλύφθη ἡ καταστροφή. Ὁ πρωτότοκος ἔτρεξε εἰς Σατωνὲφ καὶ ἐπανώρθωσε τὴν ἀπελιπισμένην κατάστασιν μετὰ τὰς οἰκονομίας του καὶ τὴν προῖκα τῆς γυναίκας του, βλέπων δὲ τὴν ἀνικανότητα τοῦ Σεζαίρ ἐγκατέλειπε τὰ φιλόδοξα σχέδια καὶ τὴν λαμπρὰν καριέραν, ἢ ὁποῖα ἀνοίγετο μπροστὰ του, διὰ νὰ ἀσχοληθῇ ἄπλως μετὰ τὰ ἄμπέλια του.

Χάρις εἰς αὐτὸν τὸ Καστὲ εἶδε καλὰς ἡμέρας, ἡδέξιθη μετὰ ἄλλας ἐκτάσεις μέχρι τοῦ Ροδανοῦ, καὶ ἐπειδὴ αἱ τύχαι τῶν ἀνθρώπων ἔρχονται πάντοτε συντροφουμένοι, ὁ μικρὸς Ζὰν ἔκαμε τὴν ἐμφάνισίν του κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα τοῦ κτήματος.

Ὁ Σεζαίρ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο περιεφέρετο εἰς τὰ δωμάτια τοῦ σπιτοῦ, καταβλημένος ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ σφάλματος, μόλις τολμῶν νὰ σηκώσῃ τὰ μέτρα του πρὸς τὸν ἀδελφόν του, τὸ ὁποῖον ἡ περιφρονητικὴ σιωπὴ τὸν ἐξαντλοῦσε περισσοτέρον. Δὲν ἀνέπνεε παρὰ στὰ χωράφια, στὸ κυνήγι καὶ στὸ ψάρεμα, ὅπου ἐκούραζε τὴν θλίψιν του μετὰ σωματικῶς κόπους. Τὸ βράδν ἐπέστρεφε νὰ δεῖπνήσῃ εἰς τὸ ἀδελφικὸ τραπέζι, ἀλλὰ δὲν ἔβγαζε τσιμονδιὰ, παρὰ τὸ ἀνεκτικὸ χαμόγελο τῆς νύφης, ἢ ὁποῖα εἶχεν οἶκον διὰ τὸ ἄβλιον αὐτὸ πλάσμα καὶ συχνὰ ἐγέμιζε τίς τσέπες του μετὰ μικρὰ νομίσματα. Ὁ ἀδελφός του ὅμως ἐφέρετο αὐστηρότητα, ὄχι τόσο διὰ τίς ἀνοησίες ποῦ ἔκαμε, ἀλλὰ δι' ὅσες ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ εἰς τὸ μέλλον.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

ΠΑΠΟΥΤΣΙ ΚΟΜΨΟ!
ΠΑΠΟΥΤΣΙ ΣΤΕΡΒΟ!
ΠΑΠΟΥΤΣΙ ΦΘΗΝΟ!
ΠΕΤΡΟΣ ΚΩΣΤΑΚΗΣ
← 3 - ΣΤΟΑ ΣΥΓΓΡΟΥ - 3 →

ΕΚΛΟΓΗ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ ΤΗΣ "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ"

Οι άνακηρυχθέντες ύποψήφιοι.—Οι όροι της ψηφοφορίας.

Δημοσιεύουμε σήμερα τα αποτελέσματα του διαγωνισμού των ανταποκριτών. Άλλη παράταση ήτο άδύνατον πλέον να δοθεί, καιτοι ελάδομεν επανειλημμένως προς τούτο συστάσεις και τούτο διότι παρατηρήσαμεν, ότι εκείνοι, οτινεις εζήτησαν διας και τρίς την παράταxin δέν άπέστειλαν ακόμη την συμμετοχήν των.

Κατά την κρίxin της κριτικής Έπιτροπής, ήτις έκρινε τα σταλέντα δείγματα μετά μεγάλης έπισικείας, εκρίθησαν ίκανοί να άνακηρυχθώσιν ύποψήφιοι οι εξής, εις τους κατωτέρω νομούς:

Του Νομού Άττικοβοιωτίας: Γεώργιος Πατριός, Κωνστ. Πέχ, Άθανάσιος Γούλιας, Χρ. Κανελλόπουλος, Όδ. Καλλίνκος, Άν. Ποσιάνος, Δημ. Παπανικολάου. Γεώρ. Παλαιτάσις, Ξεν. Φραγκίδης, Μαρία Καλαίς, Ιωάννης Καράλης.

- Του Νομού Κορινθίας: Εδάγγ. Κυριάκης.
» » Σίμου: Πάνος Σφοδιάς.
» » Λαρίσης: Άρ. Μπουτσούρης.
» » Άγιογιώργιος: Ιωάννης Τζαυής.
» » Εύβοίας: Μίμης Όλυμπίου.
» » Μιτυλήνης: Π. Μιχαήλ.

Άπό σήμερα λοιπόν άρχεται ή ψηφοφορία, ήτις θά διαρκέση μέχρι της 31 Οκτωβρίου συμπεριλαμβανομένης. Εν τώ μεταξύ όμοως έχουν τό δικαίωμα οι άναγνώσται μας να άποστέλλουν δείγματα, δια να γίνουν ανταποκριταί.

Η ψηφοφορία θά γίνη κατά τον άκόλουθον τρόπον. Οι γνωστοί και οι φίλοι εκάστου άνακηρυχθέντος ύποψηφίου θά τον ψηφίσουν. Ψήφον δύνανται να δώσουν και οι μένοντες εκτός του νομού του και συμπαιθόντες αυτόν. Δια να ληφθώ ύπ' όψει ή ψήφος, δέον να περιλαμβάναται εις τό ειδικόν δελτίον τό όποιον δημοσιεύουμε σήμερα και θά δημοσιεύουμε μέχρι τέλους της ψηφοφορίας. Οι ψηφίζοντες θά άποκόπτουν τό ειδικόν αυτό ψηφοδέλιον και θά τό άποστέλλουν μόνον, έντός φακέλου άνεξαργήτως σήσης άλλης ύλης συνοδευόμενον ύπ' ένας δεκαλέπτου γραμματοσήμου. Δια να άνακηρυχθώ εις ύποψήφιος ανταποκριτής, δέον να συγκεντρώση τουλάχιστον 40 ψήφους δια τας Έπαρχίας και 60 δια τας Άθήνας. Τα δείγματα των έπιτυχόντων ύποψηφίων θά δημοσιευθώσιν κατ' έκλογήν εις την «Εικονογραφημένην», έφ' όσον ό γώρος τό έπιτρέπει.

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ ΕΚΛΟΓΗΣ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ"

Ψηφίζω τον.....

Εις τον Νομόν.....

Έν..... τή..... 1916.

Όνοματεπώνυμον ψηφίζοντος.....

ΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ "ΑΓΚΥΡΑΣ",

«Η Κυρά της Έγνοιας» από τα βαθύτερα ψυχολογημένα και άληθινότερα εις κοινωνικήν άνατομην έργα της Έυρωπαϊκής λογοτεχνίας έξεδόθη εις όρωτον τόμον της βιβλιοθήκης της Άγκυρας.

Η δραματική και πολυβασανισμένη ιστορία του Παύλου του μάργου και του θαυμασίον αυτού μυθιστορήματος του Σουβερμιν θά φέρη δάκρυα συμπάθειας εις τά μάτια όλων των άναγνωστών, αλλά ταυτοχρόνως θά προκαλέση και θαυμασμόν δια την εύφυξίαν του. Η δέ ήρωίς, ή καλή Έλισάβετ, θά άγαπηθώ άπ' όλας τας άναγνωστρίας δια τά εγγενικά της αισθήματα και τον άνίτητον έρωτά της.

—Ιδιαίτερον ενδιαφέροντος μονογραφία του παρά τω Υπουργείω των Έσωτερικών γραμματέως κ. Άστερίου, υπό

ΑΡΤΕΜΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΜΑΙΑ
ΟΔΟΣ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 77

τόν τίτλον «Τά Έλληνοσλαβικά σύνορα», έξεδόθη εις κομψόν τόμον της βιβλιοθήκης της «Άγκυρας».

Ο συγγραφέυς θέτει από ένθικης άπόψεως τό ζήτημα των συνόρων της μείζονος Έλλάδος και διερευνά τας τελευταίας εδαφικές προσκτήσεις και τά όρια των άνεκκληρώτων έτι άξιώσεων της Μητρός Πατρίδος. Τό περισπούδαστον βιβλίον συνοδεύει, εκτός κειμένου, και πολύχρωμος χάρτης.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Π. Θαρρουνιάτην. Δια τελευταίαν φοράν σās εδοποιούμεν, ότι άν Ξαναστείλετε ύλην τιοινοτοπόως και με μόλυβι γραμμένην θά ρεπιεται εις τό καλόν χωρίο να την διαβάζομεν. Λάβετε ύπ' όφιν ότι ούτε άκη ήμπορεί να εύρη μέσα εκει ούτε μέση. Δια τούς ανταποκριτάς ελήφθητε ύπ' όψει.—**Άδα Όρσαλίαν Μπίστη.** Τό φήλλον τακτικά στέλλεται εις την παλαιάν σας διεύθυνσιν άφοϋ δέν μās είχαν ειδοποίηση περι της αλλαγής της διεύθυνσός σας. Ήδη συμμορφώμεθα με τά γραφόμενά σας.—**Χρ. Ξενόπουλον.** Σταλέντα ελήφθησαν.—**Άάμων.** Πρό παντός άλλου σās επενθυμίζομεν, ότι πρέπει να εγκρίνετε τό ψευδώνυμόν σας.—**Γεώρ. Άντωνίου.** Τι έννοείτε με τό «Έάν Όνειρω» ένεκρίθη;—**Έύστ. Δουίζον.** Εις τας έρωτήσεις σας άπαντώμεν: 1 Δύνασθε έφ' όσον εγκρίνεται θά δημοσιευται. 2. Μάλιστα προς 5 λεπτά την λέξιν και 40 τόν σίχον.—**Ίωαν. Σκοτελίτην.** Να στείλετε ένα δεκαλέπτον γραμματοσήμον δια να περιληφθητε εις τους λίτας και δια να μη παραπονησθε και σείς κατόπιν ότι «σας άδικούμεν».—**Κ. Λαγακόν** Τι να σās άπαντήσωμεν εις όσα έξωφρενικά μās γράφετε; Καλλίτερα να περάσετε από τό γραφείον μας 10—12 και 4—7. Σās περιμένομεν.—**Γ. Πλατανιώτην.** Εις τούς όρους περιέχονται τόσο καθαρά όσα μās ζητάτε. Να τους διαβάσετε, δια να λάβετε την απάντησιν.—**Θ. Βούλαργην.** Έυχारीστως γίνεσθε δεκτός. Σταλέντα παρετέμψθησαν εις την έπιτροπήν. Άναμειναιε τό προσέχξ. **Άδα Σάσσαν Σακελλαριόδου.** Τό ποιήμα σας παρετέμψθη εις την έπιτροπήν. Άναμειναιε τό προσέχξ.—**Πλ. Αυρηζήν.** Δελτία συμμετοχής ελήφθησαν.—**Γεωρ. Κατινιώτην.** Τα περι όν ό λόγος ελήφθησαν.—**Ίωαν. Μουστακώπουλον.** Να διαβάσετε με προσοχήν τούς σχετικούς όρους. Εκεί θά εύρετε έν πάση λεπτομερεία ότι ζητείτε.—**Νικ. Δάλλαν.** Μάλιστα δύνασθε. Έκαστον συνοδευόμενον υπό 10 λεπτιον γραμματοσήμου.—**Ε. Ηλίαν.** Διατί δέν προσέχετε; Έπιστολή σας ελήφθη εις τό γραφεία μας με έλλιπείς γραμματοσήμον και επληρώσαμεν εισπρακτιών τέλους τό εσώκλειστον 10λεπτον του διαγωνισμού. Στείλατε άλλο δια να μη άποκλεισθήτε και προσέχτε άλλοτε.—**Θ. Βούλαργην, Έμμ. Καρακαλάν, Άν. Καρατζά, Κ. Γ. Μανδραβήαν, Μιχ. Γιαμπανάν, Ν. Τσακαλάκη, Έύστρ. Μανωλόπουλον, Κασσιόδαν, Π. Θαρρουνιάτην, Έμμ. Βασιλάν, Οδότερον, Άδόλφον Λίνσεραλ, Θεοδ. Φραγκιά, Ίωαν. Ζαγανιάρη, Έμμ. Καρακαλά, Βαλεντινον Π. Μαλέν, Άδαμ, Μενεγάκη, Έδάγγ. Οικονομόπουλον, Νικ. Δάλλαν.** Τα παρ' ύμών σταλέντα ελήφθησαν. Εις την στήλην εγκρίσεως του προσέχξ φύλλον προσέχετε να ιδήτε ποία τούτων ένεκρίθησαν.

*
Ο κ. Φραγκιάς μās άπεστειλε τά κατωτέρω:

Κύριε Βρασιάνε,
Την περασμένην εβδομάδα σās έστειλαν δύο ποιήματα προς δημοσιεύαν, τό έν έπιγραφόμενον «Καρδιά μου» και τό έτερον «Μοιραίο» υπό του κ. Η. Βέττα. Τα ποιήματα ταυτα δέν είναι έργαία ίδια του. Είναι απλούστατα μία ολοφάνερη κλεψιά. Πρό καιρού του είχα έχω δώσει τά δύο τραγούδια—διότι είναι ίδια μου έργαία και τό έπιβεβαίω λόγω τιμής—δπως μου δόση την ιδέαν του, και τούτο ένγενεο κατά παράκλησιν του, ίσως και σκοπιμώς. Έπιφωλουόμενος της περιστάσεως—καθότι ταυτα δέν είχαν σταλή προς δημοσιεύαν εις οδδέν περιοδικόν—τά στέλλει στο περιοδικόν σας, ύπογράφων με τό όνομά του φαρδύ-πλατύ. Όδην, θερμώς σας παρακαλώ, όπως τον πληροφορήσητε ότι άνεκάλυφθη ή κλεψία του, τό δέ όνομά του να ερσοθη και άντ' αυτού να τεθή τό ίδιον μου εις τά ύπ' αυτού σταλέντα. Σας εύχαριστώ έν των προτέμων.
ΘΕΩΔΩΡΟΣ Ν. ΦΡΑΓΚΙΑΣ

Τά ποιήματα ταυτα ελήφθησαν πραγματικώς εις τά γραφεία μας με την ύπογραφην Η. Βέττας, άλλ' άπερρίφθησαν υπό της έπιτροπής. Ο κ. Βέττας όμως χάνει του λοιπού πάν δικαίωμα να άποστέλλη ύλην προς δημοσιεύαν.

Πολύται οικοπέδον μεγάλης εκτάσεως είτε δλόκληρον είτε κατά τμήματα, κείμενον έν Π. Παλήρω. Πληροφορία παρά τω δικηγόρω κ. Θ. Φαρμακοπούλω, Πανεπιστημιόν 55, ώρα 8-10 π.μ.

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ",

Η «Εικονογραφημένη» θέλουσα να σημειώση και ένα νέον σταθμόν, άπεράσισε προβαίνοσα εις μίαν μεγάλην θυσίαν να δωρήση εις τούς άναγνώστας της ένα δώρον, τό όποιον θά πάρη εκεινος που θά εδνοηθώ υπό της τύχης.

Τό δώρον αυτό της «Εικονογραφημένης» είναι έν αυτοκίνητον της φημισμένης μάρκας «Peugeot» άξίας πραγματικής: 4500 δρ. καινούργος και πολυτελέστατον. Τό αυτοκίνητον αυτό κάθε άναγνώστης μας μπορεί να τό ιδή εις τό γκαράζ αυτοκινήτων του κ. Π. Βλασοπούλου επί της οδού Σωκράτους 26.

Κάθε άναγνώστης της «Εικονογραφημένης» έχει δικαίωμα να άποκόπη καθ' εβδομάδα και να άποστέλλη εις την «Διεύθυνσιν της Εικονογραφημένης» τό ειδικόν δελτίον συμμετοχής μέχρι ότου συμπληρωθώ ο αριθμός των 52 δελτίων.

Έντός του φακέλου θά υπάρχη μεθ' εκάστου «δελτίου συμμετοχής» και τό όνομα και ή διεύθυνσιν του άποστέλλοντος. Έκαστον δελτίον πρέπει να συνοδευεται απαραίτητως με ένα 10λεπτον άσφραγίστον γραμματοσήμον.

ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΕΙΣ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΔΩΡΑ ΚΥΡΙΑΚΗ 4 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1916 — ΑΡΙΘ. 20

Οι συνδρομηταί της μηνιαίας «Εικονογραφημένης» δέν δύνανται να συμμετάσχουν του διαγωνισμού.

Οι συνδρομηταί της εβδομαδιαίας «Εικονογραφημένης» έχουν τό δικαίωμα να συμμετάσχουν εις τά δώρα μας, χωρίς να άποστέλλουν δελτία και γραμματοσήμα. Έξαιρούνται οι γινόμενοι συνδρομηταί κατόπιν βραβεύσεως, οτινεις υποχρεούνται να συμμορφωθώ με πάντα τούς άνωτέρω όρους.

*
ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ΤΟΥ 12' ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ
Π1. ΘΗΣΕΥΣ.—2. ΗΛΙΑΣ.—3. ΣΙΝΑ.—4. ΕΑΝ.—5. ΥΣ.—6. Σ.

Την λύσιν ταυτην όρθην άπέστειλαν οι εξής:
Δημήτριος Παπαδημητρόπουλος, Ξενοφών Μερτζάνης, Ιωάννης Ζαγανιάρης, Άλ. Άνδρικόπουλος, Γ. Ζαγανιάρης, Νίτσα Κατωμέρη, Κων. Κούφις, Άνδριάντα Δελατόρα, Ά. Κιάπτε, Όδυσσεύς Καλλίνκος, Ματθ. Νικολαΐδης, Μαργαρίτα Βλασοπούλου, Άδ. Μενεγάκη, Κων. Κίννας, Δημ. Σαράβας, Σπυρ. Άθανασούλας, Σπυρ. Κ. Παχής, Νικόλ. Άδαμόπουλος, Άγγελική Δ. Βλασοπούλου, Ι. Εύρωμένης, Άν. Καρατζάς, Εδάγγ. Χατζόπουλος, Δημ. Σαράβας, Κ. Νικολόπουλος Ιωάννης Πολυχρόνης, Γεώρ. Κατινιώτης, Χρ. Κακαΐδης, Γεώρ. Άνδρικόπουλος.

1. Ματθαίος Νικολαΐδης, μίαν έτησίαν συνδρομήν της μηνιαίας «Εικονογραφημένης» και έν τετραδραχμον λαχείον του Έθνικού Στόλου.—2. Άγ. Άνδρικόπουλος, μίαν έτησίαν συνδρομήν της μηνιαίας «Εικονογραφημένης» και έν Έγκυκλοπαιδικόν Ήμερολόγιον Βρετού.—3. Σπ. Άθανασούλας, μίαν έτησίαν συνδρομήν της εβδομαδιαίας «Εικονογραφημένης» και έν Έγκυκλοπαιδικόν Ήμερολόγιον Βρετού.

*
ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΙΣ (ΠΡΟΣ 5 ΛΕΠΤΑ Η ΛΕΞΙΣ)
"ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΥΛΛΕΚΤΗΣ", Μηνιαϊον περιοδικόν. Άπαραίτητον δια κάθε Έλληνα γραμματοσημόφιλον. Συνδρομή έτησία προηλεκτώτα δραχ. 3. Τά εκδοθέντα 1ον και 2ον φύλλον δωδεκασέλιδα, μέγαλον σχήματος και πλουσίας εικονογραφίματα, στέλλονται ως δείγμα άντι 50 λεπτών εις άσφραγίστα γραμματοσήμα. Διεύθυνσιν: Α. Συγκρομιάδης Ρ. Κ. Άθήνα.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΑΡΗΣ",
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Β'. ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

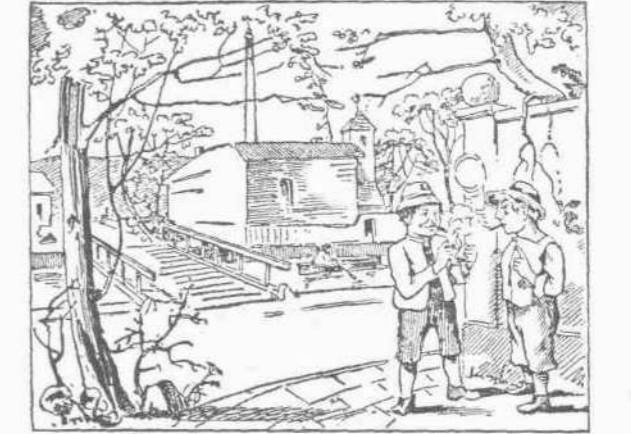
Πυραμίδι	+	Οι σταυροί άρχαϊός Θεός
	+	= Επίστημη
	+	= Άσυλον πλοίων
	+	= Άρχαία θεά
	+	= Μάθημα έμπορικόν
Φωνηεντόλιπα	1. Μ. Δ. Ν. Γ. Ν.—2. Σ. Β.—Γ. Ζ. Σ	

Όροι: Δύσει δεκταί μετά είκοσαλέπτου άσφραγίστου γραμματοσήμου μέχρι 30ής Σεπτεμβρίου. Δύτης ό λύων δύο. Βραβεία: 1) Δρχ. 12, —2) Δρχ. 8, —3-4) τετραδραχμον λαχείον, 5-10) άντιπροσωπεία συλλόγου. Άποτελέσματα Δου Διαγωνισμού: Λαυρικής Νάκος, Κα-

ρατζάς, Ξανθός, Τόμπρον, Κόφας, Νίκας, Καρούδης, Λάρδη, Λήμας, Μπούτος, Πεταροπούλου.

Τρέξατε, αγοράσατε πάντες λαχεία.
Άλλωσις: Η κλήρωσις 25λεπτων λαχείων άναβάλλεται δια 31ην Οκτωβρίου. Άποστέλλεται μίαν δρχ. δια να γίνετε άντιπροσωποί.—Σπεύσατε, έγγραφήτε συνδρομηταί. Συνδρομή μηνιαία 25λεπτος.
Διεύθυνσιν: Σύλλογον «Άρη» Poste Restant, Άθήνας. Μαυρογεώργην. Δεχόμεθα.—Σύλλογος «Άρης».

ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΣ Β' ΣΕΙΡΑ Αριθ. 10.

Τα παιδιά αυτά κανίζουν, αλλά δέν βλέπουν ένα παπά, που τά παρατηρεί. Τόν βλέπετε σεις;

Δύσει γίνονται δεκταί μέχρι της εσπέρας της μεταπροσεχούς Τρίτης 13 Σεπτεμβρίου, συνοδευόμενοι ύφ' ένός 10λέπτου γραμματοσήμου και του σχετικού δελτίου.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ Β' ΣΕΙΡΑ.—ΚΥΡΙΑΚΗ 4 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1916

Α Βραβεία ώρίσθησαν 3 δια κλήρου. Ο πρώτος εξαχθένος λαχνός θά λάβη 1 έτησίαν συνδρομήν της μηνιαίας «Εικονογραφημένης» και της εβδομαδιαίας εκδόσεως και έν τετραδραχμον λαχείον του Έθνικού Στόλου. Ο δεύτερος μίαν έτησίαν συνδρομήν της μηνιαίας «Εικονογραφημένης» και έν Ήμερολόγιον Έγκυκλοπαιδικόν Βρετού. Και ό τρίτος μίαν έτησίαν συνδρομήν της εβδομαδιαίας «Εικονογραφημένης» και έν Έγκυκλοπαιδικόν Ήμερολόγιον Βρετού.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ
Άνάραστον έγινε τό προχθεσινόν φύλλον της «Εικονογραφημένης» εις τό όποιον άρχισαμε τό νέον μας γοητευτικόν άνάγνωσμα «Τας άποκαλύψεις των ξένων Προπαγανδών», ροφηχθέν κυριολεκτικώς από τούς άναγνώστας μας. Εις τούς τυχόν μη παρακολουθήσαντας από την άρχήν τούς παρέχομεν τό προηγούμενον φύλλον δωρεάν. Ας τό ζητήσουν από τά γραφεία μας.

ΣΤΗΛΗ ΕΓΚΡΙΣΕΩΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ
Έκ της σταλείσεως κατά την παρελθοσαν εβδομάδα υπό των άναγνωστών της «Εικονογραφημένης» ύλης, ένεκρίθησαν και θά δημοσιευθώσιν με την σειράν των τά επόμενα:
Τζ. Ζ. «Κρίσις» υπό Τζ. Σεχρή (έν του Τουρκικού).—Στ. Άδωνοστάκη «Γίγας θάμαι», «Έλα» (ποιήματα).—Τάκη «Άλλαγές», «Χειμωνιάτικο», «Πρωτού και τώρα» (ποιήματα).—Κων. Πέχ «Φιλιά» (ποιήματα). Έπίσης ένεκρίθησαν και πάντα τά υπό των άναγνωστών μας σταλέντα αινίγματα.

Τά Όφθαλμικά νοσήματα
Θεραπεύονται έν τη νέα τελεί κλινική του όφθαλμολόγου
Σπήλιου Ι. Χαράμη
Τ. ύψηγητού Όφθαλμολόγου Σχολής Παρισίων κ.λ.π.
Άθήνα 27 οδός Μενάνδρου 27 Τηλέφωνον 654

ΞΕΝΗ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΑ

ΣΤΟ ΑΛΩΝΙ

ΠΙΝΑΚ. "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ,,